

திருவள்ளூர் ஆண்டு 2037

செந்தமிழ்

திங்கள் இதழ்

தொகுதி : 101 பகுதி : 6 ஜூன் - 07

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க வெளியீடு
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம், மதுரை-1.

ஜூன்-07

தமிழ்ச் சங்க ஆட்சிக் குழு

முகவை மன்னர் திரு. நா.குமரன் சேதுபதி	தலைவர்
திருமதி இராணி இலட்சுமி நாச்சியார்	துணைத்தலைவர்
திரு. இரா. அழகுமலை எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,	செயலாளர்
திரு. இரா. குருசாமி பி.ஏ.,	உறுப்பினர்
திரு. டாக்டர். ந. சேதுராமன் M.S., M.Ch., M.N.M.S.(Uro) F.I.C.S.,	உறுப்பினர்
திரு. ச. பரங்குன்றம் பி.ஏ.,	உறுப்பினர்
திரு. க. முத்தையா பசும்பொன் பி.ஏ., பி.எல்.,	உறுப்பினர்
திரு. இரா. கண்ணன்	உறுப்பினர்
திரு. மா.ச.கார்த்திகேய பாலாஜி பி.இ.,	உறுப்பினர்
திரு. எஸ்.எம். நாகராசன் பி.ஏ.,	உறுப்பினர்
திரு. பி. வீரணன்	உறுப்பினர்
திரு. மா. ச. மாரியப்பமுரளி பி.ஏ., பி.எல்.,	உறுப்பினர்

கல்லூரிக் குழு

திரு. டாக்டர்.ந. சேதுராமன் M.S., M.Ch., M.N.M.S.(Uro) F.I.C.S.,	தலைவர்
திரு. இரா.குருசாமி பி.ஏ.,	செயலாளர்
திரு. இரா. அழகுமலை எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,	உறுப்பினர்
திருமதி இராணி இலட்சுமி நாச்சியார்	உறுப்பினர்
திரு. ச. பரங்குன்றம் பி.ஏ.,	உறுப்பினர்
திரு. மா.ச. கார்த்திகேய பாலாஜி பி.இ.,	உறுப்பினர்
திரு. க. முத்தையா பசும்பொன் பி.ஏ., பி.எல்.,	உறுப்பினர்
திருமதி வாசுகி ராஜா எம்.எஸ்.சி., எம்.ஃபில்.,	உறுப்பினர்
இராஜா. திரு. டி.என்.எஸ். முருகதாஸ் தீர்த்தபதி	உறுப்பினர்
திரு. இரா. கண்ணன்	உறுப்பினர்
திரு. மா.ச. மாரியப்பமுரளி பி.ஏ., பி.எல்.,	உறுப்பினர்
டாக்டர். திரு. க. சின்னப்பா பி.எச்.டி., முதல்வர்	உறுப்பினர்
டாக்டர். திருமதி. வீ. காந்திமதி பி.எச்.டி., இணைப்பேராசிரியை	உறுப்பினர்
டாக்டர். திருமதி. செ. தனலெட்சுமி பி.எச்.டி., இணைப்பேராசிரியை,	உறுப்பினர்
பல்கலைக்கழக உறுப்பினர்	
டாக்டர். திரு. இரா. மோகன் எம்.ஏ., பி.எச்.டி.,	உறுப்பினர்

செந்தமிழ்

(தோற்றம் 1902)

தொகுதி : 101
பகுதி : 6
ஜூன் 2007

திங்கள் இதழ்
திருவள்ளூர் ஆண்டு 2037

இதழ்க் கட்டணம்	உள்ளாடு	வெளிநாடு
ஆண்டுக் கட்டணம்	ரூ. 60	ரூ. 600
புரவலர் கட்டணம்	ரூ. 1000	ரூ. 2000
தனி இதழ்க் கட்டணம்	ரூ. 6	

ஆசிரியர் இரா. அழகுமலை எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,
செயலாளர் - மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம், மதுரை-625 001.

பதிப்பாசிரியர் இரா. சதாசிவம் எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம், மதுரை-625 001.

பொருளடக்கம்

இதழ்மணம்	209
சேதுநாட்டுக் கமால் நீனைவு அஞ்சலி	211
நேற்று, நாளை, இன்று! - கவிவேந்தர் கா. வேழவேந்தன்	212
நாவலில் மொழி : சொல்வதும்' சொல்லாமல் விடுவதும் ராஜம் கிருஷ்ணனின் "வேருக்கு நீர்" - து. முர்த்தி	213
திருமந்திரம் - டாக்டர் அரங்க. இராமலிங்கம்	223
இக்காலத் தமிழில் முவிடப் பெயர்கள் - முனைவர் பெ.சுயம்பு	236

இதழ்மணம்

கவிவேந்தர் கா. வேழவேந்தன் அவர்களது கவிதைகளில் சிறந்தது பயின்று போற்றுதற்குரிய நுட்பமான செய்திகள் பல விரவியுள்ளன. நவில்தொறும் நூல் நயம் சிறக்கும் என்பதற்கு ஏற்ப இக்கவிஞர்தம் கவிதையில் அரியவும் பெரியவுமாகிய செய்திகள் பல உள்ளன. “இன்று இந்த நிமிடத்தை, நொடியை நாமும் இன்பத்தில் மூழ்கடிப்போம்” என்ற அடியில், ‘ஓடி அலையும் ஆரவாரமற்ற அமைதியும் இன்பமே தேடல்’ என்பதை அறிவுறுத்தும் பாங்கு கற்றற்குரியதாகும். “பெருமையும் சிறுமையும்” என்னும் கவிதை இன்றைய மனிதன். வாழ்க்கையில் கடைப்பிடியாகக் கொள்ள வேண்டிய அரிய உண்மைகள் அடங்கிய கவிதைச் செல்வம் எனலாம். செல்வத்தைப் பேணி பாதுகாத்துப் பயன்படுத்துதல் போல இக்கவிதையும் வாழ்க்கையில் பேணுதற்குரியதாகும். “நந்தம் சேய்க்கிளவாம் தமிழ் கற்றல் பெருமை; சென்று தேய்க்கிணாழி [ஆங்கிலம்] ஊய்விடித்தல் சிறுமை” எனக் கவிஞர் கூறுவது இன்றைய தமிழினின் அறியாமையையும் தமிழினத்தின் எதிர்காலச் சிதைவையும் எச்சரிப்பதாகும். தமிழினம் விழிபெற்று உய்வதாகும்.

இப்போது வார்சா பல்கலைக்கழகத்தில், போலந்து நாட்டில் பணியாற்றி வரும் பேராசிரியர் து. மூர்த்தி, இந்தியக்கலைக் கழகம் (சாகித்ய அகாதமி) பரிசு பெற்ற “வேருக்கு நீர்” என்னும் நாவலின் மொழிநடையை ஆய்வுப் பொருளாக எடுத்து ஆய்வு செய்துள்ளார்; வெளிப்படையாகச் சொல்லப்பட்ட மொழியும் ஆசிரியர் சொல்லாமல் வாசகருடைய மனத்திரையில் அசையும் மனஒடத்திற்கு விட்டுள்ள காட்சியில் ஓடும் மொழியும் குறித்து வரலாற்று அடிப்படையில் ஆய்வு செய்துள்ளார்; சொல்லியதை விட வாசகரின் கற்பனைக்கு விட்டுவிடும் செய்திகள்தான் மனிதனை உயரவும் தாழவும் செய்யும். அந்த வகையில் பரிசு பெற்ற ஒரு நாவல் பலருடைய பார்வைக்குமுரியதாகும். அறிஞர் ஒருவர் அத்துறையில் தாம் பெற்ற நீண்ட அனுபவத்தின் வெளிப்பாடாகக் கருத்தையும் மொழியையும்

விமர்சித்திருப்பது திறனாய்வு நெறியில் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. வாசகர்கள் மீண்டும் ஒருமுறை நாவலைப் படித்துப்பின் கட்டுரையையும் படித்துத் திறனாய்வுப் போக்கை மீள்பார்வைக்குக் கொண்டு வரலாம்.

திருமூலர் அருளிய திருமந்திரம் குறித்துப் பேராசிரியர், முனைவர் அரங்க இராமலிங்கம் அவர்களுடைய கட்டுரை இடம் பெறுகிறது. “மந்திரம் என்பதற்கு நினைப்பவரைக் காப்பது என்பது பொருள். திருமந்திரப் பொருளை ஒருவர் நினைவில் ஓட்டவைத்துக் கொண்டால் அவரை வாழ்நாள் முழுமையும் காக்க வல்லது திருமந்திரம்” எனப் பேராசிரியர் கூறும் மெய்ப்பொருள் சிந்தனை ஊன்றி உணரத்தக்கது. நம்முன்னோர்கள் பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் சிந்தித்த அரிய கருத்துக்களின் கருவூலம் திருமந்திரம்; அதனைப் பேராசிரியர் கற்பவர் உளம் கொள்ளும் வகையில் எடுத்துரைத்துள்ளார். செந்தமிழ் இலக்கியம் செவ்வியல் இலக்கியம் கற்பவர் வாழ்வைக் கற்கும்தோறும் செம்மாந்த நிலையில் ஒளி பெறச் செய்வது திருமந்திரம்; அதன் நுட்பத்தை ஆசிரியர் திறம்பட எடுத்துரைத்துள்ளார்.

பேராசிரியர் முனைவர் பெ. சுயம்பு அவர்கள் “இக்காலத் தமிழில் மூவிடப் பெயர்கள்” என்னும் தலைப்பில் முற்காலத்தில் பயின்று வந்த வழக்கு இக்காலத்தில் மாற்றம் பெற்றுள்ள செய்தியை ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்டுள்ளார்; காலந்தோறும் மாற்றம் பெற்று வளர்வது மொழி; இக்காலத்துக்கேற்ற மாற்றங்கள் குறித்து தகுதியான ஆய்வு தேவை. தமிழ் மக்கள் பயின்று தமிழியல் பேணும் வாய்ப்புப் பெறவேண்டும். தமிழர் அனைவரும் கல்வி பெற வேண்டும். அறியாமை நீங்கிக் கல்விநலம் பெற்றுத் தமிழர் உயரும்நாளில் தமிழ்மொழி வளம்பெறும்; பேச்சுத் தமிழிலும் அழகும் இனிமையும் சுவையும் பெருகிச் செவி இன்பம் பெறலாம். பண்டையோர் வழக்கு இன்றைய வழக்கிலும் பயின்று வரக் காணலாம்; தமிழ் என்றும் சீர் இளமைத் திறம் பெற விளைந்த மனோன்மணியம் ஆசிரியர் அவா நிறைவுபெறும்.

சேதுநாட்டுக் கமால் நினைவு அஞ்சலி

சேதுநாடு பெற்ற வரலாற்றுப் பேரறிஞர் முனைவர் சே. முசுதபா கமால் சேது நாட்டின் தலைநகர் இராமநாதபுரத்தில் 31.05.2007 அன்று இயற்கை எய்தினார் என்ற செய்தி சேதுநாட்டு வரலாற்று ஆய்வில் நீங்காத வெற்றிடத்தை ஏற்படுத்தி விட்டது. "சேதுநாடும் தமிழும்" குறித்து இரா. ராகவையங்கார் தோற்றுவாய் செய்த ஆய்வுப் பணியை விடாது தொய்வின்றி எழுதி வந்தார் பேரறிஞர் கமால்.

"விடுதலைப் போரில் சேதுபதி மன்னர்", "மாவீரர் மருதுபாண்டியர்", "சேதுபதி மன்னர் செப்பேடுகள்" போன்ற அவருடைய ஆய்வு நூல்கள் தமிழக அரசின் பரிசு பெற்றன. அப்பெரியார் சேது நாட்டின் அருமை பெருமைகளை இருபதுக்கும் மேற்பட்ட வரலாற்று இலக்கிய நூல்களைப் படைத்துத் தமிழ்த் தாய்க்கு அணி செய்துள்ளார். தமிழக அரசும் கல்விக் கழகங்களும் அப்பெரியாரின் அருமை பெருமைகளை உணர்ந்து அவருடைய நூல்களை மீண்டும் அச்சிடுதலும் அவர் தம் குடும்பத்திற்கு உற்றுழி உதவுதலும் தம் கடன் எனக் கொள்ள வேண்டுவோம். அவர் தம் குடும்பத்திற்கும் நண்பர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் அவருடைய இழப்பு பெருள் சார்ந்த இழப்பு என்பதை விட அறிவு சார்ந்த பேரிழப்பாகும். காலம் அவற்றைச் சரிசெய்யும் என்பதைத் தவிர வேறு என்ன ஆறுதல் கூறயியலும். தமிழ்ச் சங்கம் தொடர்புடைய அனைவருக்கும் அவருடைய குடும்பத்திற்கும் தனது இரங்கலைத் தெரிவிக்கிறது.

நேற்று, நாளை, இன்று!

கவிவேந்தர் கா. வேழவேந்தன்

கடந்துவிட்ட காலத்தை, இழப்பை எண்ணிக்
காலமெல்லாம் கவலையுறல் சரியா? தூரம்
நடந்துவிட்ட கடிகார நொடிமுள் மீண்டும்
நமக்காகத் திரும்பியிங்கே வருமா? ஓடி
விடைபெற்ற 'நேற்றையநாள்' என்ப தென்ன?
'வேகின்ற தீயின்வாய் மல'ரே யன்றோ?
படமானோர் நடமாட வருதல் ஏது?
பயணித்த நேற்றையநாள் மீள்வ துண்டா?

நாளை நல்ல வேளைவரும் என்றே தூங்கி
நாம் கனவில் மிதப்பதுவும் சரியா? நுட்ப
மூளைக்கே விடுமுறையை அளித்து விட்டு
முடங்கியிங்கே கிடப்பதுவும் முறையா? சொன்னால்
'நாளை' என்ப தென்ன? அது 'மதில்மேல் சேவல்';
நம்பக்கம் குதிக்குமென்ற உறுதி உண்டா?
'வாளை' யொன்று நாளைவரும் என்றே கால்முன்
வந்தநதிக் 'கெண்டை'யினை விடுதல் நன்றா?

இன்றிந்த நிமிடத்தை, நொடியை நாமும்
இன்பத்தில் மூழ்கடிப்போம்; சூழ்ந்தோர்க் கெல்லாம்
நன்றான உதவிகளைச் செய்வோம்; செய்து
நாம் மகிழ்வோம், அனைவரையும் மகிழ்ச் செய்வோம்!
'இன்றைய நாள்' என்பதென்ன? எதிரே காணும்
இனிக்கின்ற மாங்களியே யன்றோ? இன்றே
தீன்றுகவைத் தீட மறந்தால் நாளை அந்தத்
தீங்களியும் அழுகிவிடும்; மறந்தி டாதீர்!

நாவலில் மொழி : சொல்வதும் சொல்லாமல் விடுவதும் ராஜம் கிருஷ்ணனின் “வேருக்கு நீர்”

-து. முர்த்தி

வார்சா பல்கலைக் கழகம், போலந்து

மொழி, வெறும் எண்ணங்களை ஏந்திச் செல்லும் ‘கருவி’யோ ‘ஊர்தி’யோ மட்டுமன்று; அவ்வாறு அதை வெறும் இயந்திரமாக்கிக் காட்டுவதும் கூட ‘உள்நோக்கம்’ கொண்டது; கருத்துப் பரிமாற்றக் கருவி என்ற சொல்லாடல் மொழிப் பயன்பாட்டின் வலிமையான ஒரு கூறுமட்டுமே மொழி அடிப்படையில், அதன் தோற்ற நிலையில், கருத்துப் புலப்பாடு என்ற தளத்தைக் கொண்டிருந்தாலும், அதே நிலையில் சமுதாய வளர்ச்சியின் பிரிக்கவியலா ‘இயக்கு சக்தி’ ஆகும். எனவேதான் மொழி, வரலாற்று வளர்ச்சி நிலையில் பண்பாட்டின் பதிவு மற்றும் அடையாளம் என்ற தன்மையைப் பெறுகிறது. அதுமட்டுமல்ல, சமூக வளர்ச்சிக்கும் பொருள் உற்பத்திக்கும் இடையே மொழி உற்பத்திச் சாதனம் என்ற நிலைமையைப் பெறுகிறது. எனவேதான் மொழியின் ஆற்றல் இலக்கியங்களாக மட்டுமில்லாமல் ஒரு சமூகத்தின் நேர் எதிர் விசையாகவும் (Social dynamics) அமைகிறது. நாவலின் மொழிபற்றிய ஆய்வில் மொழியின் சமூகநிலை குறித்த நீண்ட விளக்கத்தின் அவசியம்தான் என்ன?

“மொழி என்பது தொல் எச்சங்களின் (fossils) கிடங்கோ அருங்காட்சியகமோ அன்று அது எப்போதும் செயற்பாடாகவும் பயன்பாடாகவும் (functional and application) உள்ளது. ஒரு சமூகத்தின் வளர்ச்சிநிலையில் அதன் கருத்தியல், நிறுவனம், அதிகார அமைப்பு, மனித உறவுகள், பண்பாடு என எல்லாவற்றிலும் மொழி வின்னிப் பிணைந்திருப்பதைக் காணமுடியும்”.

(முர்த்தி, 2002, ப.73)

—மேற்கண்ட கருத்தில் காணப்படும் “கருத்தியல் அதிகார அமைப்பு” என்பனவற்றோடு நாவலின் மொழி மிகவும் நெருக்கமுடையதாகும்.

ஓர் ஆய்வாளன் தன் ஆய்வுத் தகவல்களைக் குறித்து வைத்துக் கொள்ளும்போது பயன்படுத்தும் மொழி, சுருக்கக் குறியீடுகள் போல இருக்கலாம். ஆனால் அவரே அத்தகவல்களின் அடிப்படையில் ஆய்வேட்டில் வெளிப்படுத்தும் கருத்துகளின் மொழி 'கட்டளைமொழி' ஆகும். இதைப்போலவே ஓர் படைப்பாளி குறிப்பாக நாவலாசிரியன் தன் நாவலில் பயன்படுத்தும் மொழியும் கட்டளைமொழியாகும். ஓர் இரானுவத் தலைவரின் கட்டளைமொழியில் சொல்லப்படுவது நேர்முகமாகவும், வெளிப்படையாகவும், இருபொருள் இன்றியும் (direct, open, without ambiguity) இருக்கும், இருக்க வேண்டும் ஆனால் நாவலின் கட்டளைமொழி அப்படி மட்டுமே இருக்க வேண்டும் என்பது அவசியமில்லை; அவசியமில்லாததோடு நாவலாசிரியனின் மறைமுக உள்நோக்க, 'வெளிப்பட வேண்டிய பொருள்' கொண்ட கட்டளை மொழியாகவும் இருக்கும். படிப்போனுக்கும் படைப்பாளிக்கும் இடையே இயங்கும் இந்தக் கட்டளைமொழி உண்டாக்கும் சார்பு மற்றும் எதிர் (Pro and anti) விளைவுகளால்தான் ஒரு நாவல் சிறப்படைகிறது; அதன் வாழ்நாளையும் பெறுகிறது. குறிப்பாக அரசியல் நாவல்களின் மொழி, மறைமுகக் கட்டளைமொழியே என்பது தொடர்ந்து ஆராயப்பட வேண்டும்.

“வேருக்கு நீர்” (ராஜம் கிருஷ்ணன், 1989) நாவலுக்குள் செல்லும் முன்பு ‘அரசியல் நாவல்’ என்பது பற்றிய சில குறிப்புகளைத் தெரிந்து கொள்வது தேவையானது!

II

எந்த ஒரு கலைப் படைப்பும் அதற்கே உரிய அரசியலைக் கொண்டிருக்கிறது என்ற பொதுவான விளக்கத்தில் இருந்து ‘அரசியல் நாவல்’ என்பதைப் பிரித்துத் தனியே ஒரு நாவல் வகையாக இதைக் காண வேண்டும். அரசியல் என்பதைத் தற்போது நாட்டில் நாள்தோறும் நடைபெற்றுவரும் தெருச்சண்டை-சில்லறைப் பிரச்சனையாகக் கருதாமல், இதை ஒரு கோட்பாட்டு நிலையில் கருதவேண்டும்.

தனிமனித வாழ்க்கையைச் சமுதாய வாழ்க்கையோடு இணைத்தும் சமுதாய வாழ்க்கையின் பல்வேறு உறுப்புகளை-ஆண்,

பெண் கல்வி வேலைவாய்ப்பு இளைஞர்... என-தனித்தனியாகவும் இணைத்தும் கதையாகச் சொல்லும் நாவல்,

1) நாவலாசிரியன் வெளிப்படையாகக் கூறியிருக்கும் அவருடைய நோக்கம்

2) நேரடியான அரசியல் சூழல்களில் - பின்புலங்களில் இயங்கும் பாத்திரங்கள், 3) அரசியல் நிகழ்வுகளை நேரடியாக விளக்குதல்,

4) அரசியல் வரலாறு, முறைமை (Process) நிறுவனங்கள் மற்றும் மாற்றங்களின் உருவாக்கங்கள் - ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அரசியல் நாவல் எனக் கருதப்படுகிறது'. (Kaushik, 1988, பக்.5-6).

சார்த்தரின் கருத்துப்படி அரசியல் அல்லது எழுத்துக்கலை என்பதனுள் ஏதேனும் ஒன்றை மட்டும் தேர்ந்தெடுத்தல் என்பது இயலாத செயல் ஆகும். 'எழுத்து' மானுடம் என்பதற்கு அறைகூவலாக விளங்குவதோடு, மானுடத்திற்குட்பட்ட அனைத்தையுமே கேள்விக்குள்ளாக்குகிறது. கருத்துப் புலப்பாட்டின் மிக உயர்ந்த வடிவமாக இருப்பதனால் 'எழுத்து' சமூக மாற்றத்தின் சக்திவாய்ந்த கருவியாகவும் இருக்கிறது (1974, 26-31). மானுடம், அறை கூவல், கேள்விக்குள்ளாக்குதல், சமூக மாற்றம், கருவி ஆகிய இச்சொற்கள் நாவலுள் செயற்படும்போது இயல்பாகவே அந்த நாவல் அரசியல் நாவலாகி விடுகிறது.

“அரசியல், சூதாடும் களமாகும் அவலத்துடன், மக்களின் பின்தங்கிய நிலைமைக்குக் காரணமான அறியாமையும் வறுமையும் இசைந்துவிட்டால் வன்முறைக் கிளர்ச்சிகள் தோன்றாமல் இருக்க முடியாது... தனிமனித ஒழுக்கம் சமுதாயத்துக்கு அடிப்படையான காந்திய இலட்சியங்கள் நழுவிப்போய்விட்டன. அந்நாள், எனக்கேற்பட்ட மனக்கிளர்ச்சியும் துயரமும் இந்நவீனத்தைப் புணைய தூண்டுகோலாயின... நாவல் என்ற இலக்கிய உருவை நான் எனது கருத்து வெளியீட்டு மொழியாகக் கொண்டிருக்கிறேன்”
(ராஜம் கிருஷ்ணன் வேருக்கு நீர் ப.3)

(இனிவரும் இடங்களில் பிறை அடைப்புக்குறிக்குள் உள்ள வெறும் எண்கள் இந்த நாவலின் பக்க எண்களைக் குறிக்கும்) என

வெளிப்படையாக அறிவிக்கும் ராஜம் கிருஷ்ணனின் இலக்கிய நேர்மை மிகவும் மதிக்கத்தக்கது. “புற உலகின் அறைகூவல்களை எதிர்த்து நோக்க என்னுள் ஒரு யமுனா உருவானாள்” (2) என முன்னுரையில் நாவலாசிரியர் தன் கதாநாயகி யமுனாவின் உருவாக்கத்தின் காரணத்தை வலியுறுத்துகிறார். ஆசிரியரின் வெளிப்படையான இந்தக் கருத்துகளே வேருக்கு நீர் அரசியல் நாவலே என்பதைத் தெளிவாக்குகின்றன.

1969இல் கொண்டாடப்பட்ட காந்தியடிகளின் நூற்றாண்டு பிறந்தநாள் விழா, காந்தியத்திலிருந்து நாடு விலகுதல், காங்கிரசுக்கட்சி இரண்டாக உடைதல், 1971இல் மீண்டும் தி.மு.க. தமிழ்நாட்டில் ஆட்சி அமைத்தல், நக்சல்பாரி இயக்கத்தின் எழுச்சியும், கல்கத்தா, பாட்னாவில் அதன் வீச்சும், படித்த இளைஞர்களின் அரசியல் ஈடுபாடும் விலகலும் என அரசியல் நிகழ்ச்சிகள், வரலாறு, நிறுவனங்கள், கருத்தியல்களின் மோதல்கள் முதலானவை மிக வெளிப்படையாகப் பாத்திரங்களின் வாயிலாகவும் ஆசிரியரின் கதைவழிக் கூற்றுகளாகவும் ‘வீவருக்கு நீரில்’ வெளிப்பட்டுள்ளன; இவை இந்த நாவலின் அரசியல் கதைப் பின்புலமாகும்.

நாவலில் சொல்லப்பட்டுள்ள அரசியல் கருத்துகள், மோதல்கள் ஆகியனவற்றின் வன்மைமென்மை பற்றியோ, சிறப்புகள் போதாமை பற்றியோ இந்தக் கட்டுரை ஆராயவில்லை; எரியும் அரசியல் பிரச்சனைகளை நாவலாக்கும்போது ஆசிரியர் கையாண்டுள்ள “மொழி” பற்றியே ஆராய்கிறது.

நாவலின்மொழி, சொல்லாலுக்கான கருவி மட்டுமல்ல; அது படைப்பாளனின் மனச்சாடலுக்கான-கருத்தாலுக்கான வாய்க்காலும் ஆகும். நாவலில் சிலவற்றைச் சொல்லவரும் மொழி, அவ்வாறு சொல்லும் முறையில், சொல்லப்படாதவை இவை இவை என்பதை வெளிப்படையாகச் சொல்லிவிடுகிறது. சொற்களால் நேரடியாகச் சொல்லப்படும் செய்திகளைவிட, சொற்களால் அவ்வாறு சொல்லப்படாமல் விடப்பட்டுள்ள செய்திகளே ஆசிரியன் வலியுறுத்திச் சொல்ல விரும்பும் கருத்துகளாகும். இது அரசியல் நாவலின் மொழி அரசியல் ஆகும்².

ராஜம் கிருஷ்ணன் பெண்ணூரிமைப் போராளி என்று பெயர் பெற்றவர். முற்போக்கு - கம்யூனிஸ்டு - இயக்கங்களால் முன்னிறுத்தப்பட்டவர். பொய்மையற்ற கதையாளி! 1969க்கும் 71க்கும் இடைப்பட்ட அரசியல் மோதல்களை வஞ்சமோ வஞ்சகமோ இன்றி நாவலாக்கியுள்ளார். இத்தகு நாவலாளியின் மொழியை ஆராயும்போது, ராஜம் கிருஷ்ணனின் ஒட்டுமொத்த 'ஆளுமையே' மறுஆய்வுக்கு உள்ளாக்கப்பட வேண்டுமோ என்ற ஐயம் உண்டாகி விடுகிறது. அதற்கான அலசலே இந்தக் கட்டுரை.

யமுனா, காந்தி சகாப்த விடுதலை வேள்வியில் அகிம்சைப் போரில் (1) பங்குபெற்ற பெற்றோரின் மகள், கதைத் தலைவி! கேரளா, வயநாடு மலைப்பகுதியில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் காந்தி ஆசிரமத்தின் தொண்டில் உருவான துரை இதன் நாயகன். பெரும் பணக்காரக் குடும்பத்தின் பிறந்த, அறிவாளியாகத் திகழ்ந்து, வெளிநாடு சென்று படிக்கப்போய், வன்முறைப் புரட்சியாளனாகத் திரும்பி வந்து நக்சல்பாரி வன்முறையாளனாகத் திகழும் சுதிர் என்னும் சுதிரன் யமுனாவால் காதலிக்கப்பட்டு ஆனால் யமுனாவால் மணம் செய்துகொள்ள இயலாமல் போனவன். இந்த மூவரை உள்ளடக்கி வயநாடு-சென்னை-கல்கத்தா-பாட்னா என இந்தியக் களத்தில் 1969-71 அரசியல் பின்னணியில் இந்த நாவல் இயங்குகிறது.

III

நாவலின் முதல் இயலிலேயே நாயகன் துரைராசனாகிய துரை அறிமுகமாகிறான். “அவன் காந்தி கிராமத்து அரிஜனச் சிறுவர் இல்லத்துக்கு வரும் வரையிலும். அந்தக் குப்பை மேட்டிச் சண்டை சச்சரவுகளையும் சல்லாப விநோதங்களையும்தானே அறிந்திருந்தான்? அந்தப் பருவத்தில் படியாததைப் பின்னே வாழ்நாடெல்லாம் படியவைத்தாலும் அந்த ஈடுபாடு வராதோ?” (6). ‘அந்தக் குப்பைமேடு’ என்பது துரை பிறந்துவளர்ந்த பறைச்சேரி! ‘அந்த ஈடுபாடு’ என்பது யமுனாவின் சமூக வாழ்வின் ஈடுபாடும், அவள் துரையின் மனைவியான பின்பு அவனை ‘படியவைப்பதில்’ காட்டும் ஈடுபாடும் ஆகும். வாழ்நாளெல்லாம் படியவைத்தாலும் அந்த ஈடுபாடு வராதோ என்பது சொல்லப்பட்டுள்ள

கேள்வி! சொல்லாது விடப்பட்டுள்ளது 'வராது' என்ற விடை. இப்படிப்பட்ட வினா-விடை ஒட்டமே வேருக்கு நீர்!

காந்தியடிகளைப் பற்றியோ நாட்டுப் பற்றைப் பற்றியோ பேசும்போது யாரும் யமுனாவைப் போல் பரவசமாகி உணர்ச்சிவசப்பட்டு விடுவதில்லை. "தாய்போல் கனிவு கொண்ட அடிகளின் பெயரால் நிறுவப்பெற்ற கருணை இல்லத்தில் -- அரிசன ஆசிரமத்தில் -- அரசு உதவியால் மதிக்கத்தக்க மனிதனாக, துரையாசன் பி.ஈ. ஆக உருவாகி, கடிதங்களில் அந்தப் பட்டத்தைப் பார்த்து மகிழும் துரை, இந்த யமுனாவைப் போல் உணர்ச்சிப் பரவசனாகி விடுவதில்லை" (6) என்னும் ராஜம் (கிருஷ்ணன்), "ஓட்டுச் செடியில் மலர்ந்து நிற்கும் ரோஜாவைப் போன்ற முகமும்", மலைரோஜாவுக்கு இல்லாத வாசனைபோன்ற எண்ணங்களையும் கொண்ட யமுனா "இந்த ஆசிரமத்துக்கு ரோஜா; இல்லை... மான்; இல்லை... சிங்கம்...; இல்லை ராஜகுமாரி..." (7) என நாயகியை அறிமுகப்படுத்துகிறார். இவை சொல்லப்பட்டவை; படியவைக்கவே முடியாத பறைச்சோரி. துரையை; ரோஜா; மான், சிங்கம் ராஜகுமாரி; யமுனா திருமணம் செய்துகொண்டு அல்லலுறும் அவல வாழ்க்கையே பின்னால் சொல்லப்படும் கதை; இப்படித் திருமணம் நடந்தால், வாழ்க்கை இப்படித்தான் அலைக்கழியும் என்பது சொல்லப்படாத சேதி!

யமுனாவின் சாதி வெளிப்படையாக இல்லாமல், நாகூக்காகப் பிறிதோரிடத்தில் சுட்டப்படுகிறது: 'பெரியப்பா, பட்டணத்தில் இருப்பவர், செகரிடேரியட்லேருந்து ரிடையராசி இருப்பவர், போன முனிசிபல் எலக்ஷனில் சுதந்திரக் கட்சியில் நின்னவர். போன சட்டமன்ற [1967] தேர்தலில் கூட்டணிப் பக்கம் இருந்தவர்' (64-65) என்றெல்லாம் யமுனாவின் பெரியப்பாவை அறிமுகப்படுத்தியும் அகிம்சை அடங்காத ராஜம் "சந்தானமையரு" எனப் பெயரை வெளிப்படையாகச் சொல்லிவிடுகிறார். சொல்லாவிட்டால், வேறு தப்பான சாதியை யாரும் நினைத்துக் கொள்ளக்கூடாதே என்பது தான் அகிம்சையின் ஆரவாரம்!

சென்னை சென்று சேரும் யமுனாவை வரவேற்க அவளுடைய பெரியப்பா சந்தானமையரால் அனுப்பப்பெற்ற இந்துநாத்

(‘தென்வட்டம் யூத் கரங்கீரஸ் வீடர்’) ரயிலடி மேடைக்கு வந்து சேர்கிறான்.

செந்தாழை நிறம். அந்தணன் என்ற நிலைக்குரிய மென்மையையோ மேன்மையையோ உடனே ஏற்றி வைத்துவிட முடியாமல் முகத்தில் ஒரு முரட்டுத்தனம் தெரிகிறது. கண்கள் இலேசாகச் சிவந்திருக்கின்றன.

“நமஸ்காரம்”. குரலில் கரகரப்பு. கைகள் குவிகின்றன.

“நமஸ்காரம். நீங்கள்...”

“இந்துநாத்! ...” (66)

சொல்லப்பட்ட மொழியைக் கொண்டு நோக்கினால் ஏதோ இந்துநாத் தைக் கடுமையாக விமர்சனம் செய்துவிட்டது போன்ற ஒரு பிரமை உண்டாகி விடுகிறது. ஆனால் சொல்லாமல் விடப்படுவதுதான் மொழி அரசியல். பிராமணன்/ பார்ப்பனன் என்ற “சாதி” - caste - மறைந்து, “அந்தணன்” என்ற நிலை (Status) ஏற்பட்டுவிடுகிறது. அந்தணன் என்றாலே அவன் மேன்மையானவன், மென்மையானவன். இந்துநாத் தப்பிப் பிறந்தவன் போலும். இந்த “நமஸ்” “கார்த்தீஸ்” எல்லாம் எரிந்துபோய் விடுகிறதோ?

துரைபற்றி எங்கெல்லாம் முக்கியமாக அறிமுகப்படுத்தப்பட வேண்டிய சூழல் ஏற்படுகிறதோ அங்கெல்லாம் அவன் சாதி / இழிவு சோகம் தவறாமல் சொல்லப்படுகிறது.

சென்னையில் யமுனாவின் பெரியப்பா வீட்டிற்குத் துரை வர நேரிடுகிறது. அப்போது யமுனா அங்கே இல்லை. வந்தவன் யார் என்பதை பெரியப்பாவின் பேத்தி நீரு யமுனாவிடம் கூறுகிறாள்

“உங்க ஆசிரமத்து மலைஜாதி போல இருந்தது. தாத்தா அவனை நிறுத்தி குலம் கோத்திரம் விசாரித்தார். அவன் தண்ணீர் குடித்த டம்ளரைப் பெருந்தேவியைக் கொண்டு அலம்பி வைக்கச் சொன்னார்’

“துரைபா-ஹையோ என்ன பெயரடி.....? என்று அவள் விழுந்து விழுந்து சிரிக்கிறாள்”. (114).

மறுநாள் வீட்டுக்கு வரும் துரையைப் பெரியப்பா முன்னிலையில் யமுனா சந்திக்கிறாள். பெரியப்பா அவனை உட்கார் என்று சொல்லவில்லையே என வருந்துகிறாள். அவர் முன்னிலையில் அவளும் துரையை உட்கார் என்று கூற இயலவில்லை. பெரியப்பா சடக்கென்று உள்ளே திரும்பிப் போனதும்,

“நீங்க தப்பாக நினைக்கக்கூடாது; கொஞ்சங்கூட மாற்றமே ஏற்படவில்லை”

என்கிறாள் (119-120). தொடர்ந்து உரையாடும் துரை,

“நீங்கள் அதற்கு வருத்தப்படுகிறீர்கள்... சமுதாயத்தில் மதிப்பாக வாழ முடியும். வாழ்க்கை என்று ஒரு தனிமனிதன் தேவைகளோடு, ஆராய்ந்தால் எங்கள் நிலை என்ன? என்னைப் போன்றவர்களுக்குக் குப்பைச் சகதியில் வேர்; அதை விட்டுப் பெயர்ந்து விட்டோம் மேல்படிகளில் ஊன்ற யார் இடம் கொடுப்பார்கள். அலுவலகத்தில் இடம் கிடைத்திருப்பதே பெரிய காரியம் ..” (122)

தன் - தங்கள் - நிலைபற்றி இரங்கிக் கூறுகிறாள்.

சொல்லப்பட்டுள்ள மொழி என்ற அளவில் மேற்கண்ட வரிகள் ராஜம் அவர்களின் கனிந்த-வருந்தும் உள்ளத்தைக் காட்டுவது போல அமைந்துள்ளன. ஆனால் வரிகளுக்கிடையே வாசிக்கப்படவேண்டிய மொழி அரசியல்தான் படிக்கப்படவேண்டியது.

இலக்கணங்கள் மொழி வழக்குகளை தகுதி-தகா. வழக்குகள் எனப் பிரித்துப் பேசுவன. நாவல் மொழியில் தாக்கமொழி - தாக்காமொழி எனப் பிரித்து ஆராய வேண்டியிருக்கிறது. அறிஞர் அண்ணாவை, தி.மு.க. பேச்சாளர்களை, கம்யூனிசப் புரட்சியாளர்களைப் பற்றி எழுதும் போதெல்லாம் மறக்காமல் தாக்குமொழியைப் பயன்படுத்தும் ராஜம், சாதிவெறி, பெண்ணடிமை வெறி ஒடுக்கப்பட்ட மக்களைத் தாக்கும் வெறி ஆகிய அனைத்து வெறியையும் கொண்ட பெரியப்பா பற்றி எழுதும் போதெல்லாம் தாக்கா மொழியையே பயன்படுத்தியுள்ளார். வேறொரு பிரிவில் இவற்றை விரிவாகப் பார்ப்போம்.

மேற்கண்ட வரிகள், என்ஜினியர்க்குப் படித்தாலும் பறையன் பறையனே! மாடன், காடன் என்ற பெயர் மாறி 'துரை' யானாலும் அதுவும் வேடிக்கையே! கொஞ்சம் கூட மாற்றமே ஏற்படவில்லை என்பதைத் தவிர பெரியப்பாவின் சுதந்திரக் கட்சி சந்தானமையரு - ஈனச் செயல் எங்கும் தாக்கப்படவில்லை. "அலுவலகத்தில் இடம் கிடைத்திருப்பதே பெரிய காரியம்" என்ற துரை வாயாலேயே சொல்ல வைத்திருப்பதுதான், 'இதைவிட்டு அப்பால் இப்பால் போக எண்ணக் கூடாது' என்ற ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மையை வாசக மனத்தில் பதிய வைப்பதுதான் சொல்லப்படாத மொழி அரசியல்!

துரையின் அறிமுகங்களில் உச்சகட்ட மொழி வெளிப்பாடு ஓரிடத்தில் அமைந்துள்ளது. வேலை கிடைத்து ஊர் திரும்பும் துரைய முனாவின் தாய்முன்பு வந்து நிற்கிறான்.

"ஆண்மையின் வீச்சான முரட்டுத்தனமே செருக்கின் துடிதுடிப்போ இல்லை. பணிவும் அமைதியும், முந்தைய தலைமுறையினர் எட்டி நிற்க வைத்து ஒதுக்கிய பரிதாபமும் இன்னமும் கண்களில் நிழலாடுவதுபோல் தோன்றுகின்றன"

[128-129]

சொல்லப்பட்ட மொழியால், சாதுவான செருக்கற்ற பணிவும் அமைதியும் கொண்ட துரையின் பண்பு மேம்படுவது போலத் தோன்றுகிறது. ஆனால் அவன் சாதிபற்றிய தாழ்வு-பரிதாபம் மறக்காமல் நினைவூட்டப்படுகிறது. இங்கே "ஆண்மை" என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதுதான் ராஜத்தின் சொல்லாமல் விடப்பட்ட மொழியின் பரிதாபமாகும்.

பெண்ணுரிமைப் போராளி ராஜம் 'ஆண்மை'க்குக் கொடுத்திருக்கும் விளக்கமல்ல முக்கியம். இங்கே இந்தச் சொல் கதைப்போக்கில் ஒட்டவும் இல்லை. ஆனால் ஆண்மை என்ற சொல்லுக்குப் பதிலாக "பறையனின்" என்ற சொல்லைப் போட்டுவிட்டால், ராஜத்தின் சொல்லப்படாத மொழி அரசியல் முந்திக்கொண்டு விளங்கிவிடும்.

பெரியப்பாவின் சாதி, கட்சி, பதவி இவையாவும் தாக்கா மொழியால் அறிமுகமாகின்றன. ‘மலையாளத்தானை தீட்டுதல்; வரதட்சணையை நீயாயப்படுத்துதல்’; “பேண்கள் வேலை செய்ய வந்தப்புறம் எந்த ஆபீஸ் உருப்படுகிறது இல்லை, ராஜ்யம்தான் உருப்படுகிறதா” எனக் கிண்டலடித்தல்; சாதியை நியாயப்படுத்துதல்; கலப்புத் திருமணம் செய்துகொண்ட தன் தம்பியை - யமுனாவின் அப்பா-காந்தியவாதி எனத் தாழ்த்துதல்; மெடர்னிடி லீவு எடுக்கும் பெண்களை இழிவு செய்தல் (74-79) என ஒட்டுமொத்தமான மனித விரோதியாய் இருக்கும் பெரியப்பாவின் இயல்புகள் யாவும், ‘யமுனா’வுக்கு அறிவுரை கூறும் அவரது பிரசங்கமாக்கிக் காட்டப்படுகிறதே ஒழிய, ஆசிரியர் கூற்றாகவோ யமுனாவின் மறுமொழியாகவோ எந்த விமர்சனத்துக்கும் உள்ளாக்கப்படவில்லை இதுதான் சொல்லப்படாத மொழி அரசியல்!

“யமுனாவுக்குப் பொங்கி வருகிறது. ஆனால் நா எழும்பவில்லை. இந்த இடத்திற்கு வந்ததே தப்போ? அப்படியில்லை, இங்கேதான் முட்டி மோதிக்கொள்ள வேண்டும்”

“கண்கள் நிறைந்து விடுகின்றன அவளுக்கு... கண்களைத் துடைத்துக் கொள்கையில் அவளுக்கு உள்ளூற நாணமாக இருக்கிறது... அவளுக்கு என்ன பேசுவதென்றே புரியவில்லை... குனிந்த தலை நிமிராமல் நிற்பதைத் தவிர வேறொன்றும் செய்ய முடியவில்லை” (76-79)

இந்த வரிகளையே ‘ரோஜா, மான், சிங்கம், ராஜகுமாரி, இலட்சிய ‘யமுனா’வின் எதிர்வினை மொழியாகப் படைத்திருக்கிறார் ராஜம். இவை பொருளற்றவை அல்ல பெரியப்பாவின் அறிவுரைகளே சரி’ என ஒரு கட்டத்தில் யமுனாவை எண்ண வைக்க (206) இவை அடிப்படையாய் அமைகின்றன.

ராஜம் கிருஷ்ணனின் இந்த நாவல் மொழியை சரியாகப் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் அரசியல் பற்றிய மொழி, வன்முறை-கம்யூனிசம் பற்றிய மொழி, சாதி, காதல்பற்றிய மொழி என மூன்றாகப் பிரித்துச் சொல்லப்பட்டவையும் சொல்லப்படாதவையும் யாவை’ என விரிவாகக் காண்போம்.

(தொடரும்)

திருமந்திரம்

டாக்டர் அரங்க. இராமலிங்கம்

தமிழ்ப்பேராசிரியர் துறைத்தலைவர்

தொலைதூரக் கல்வி நிறுவனம்,

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,

சென்னை - 600 005.

திருமூலர்பிரான் அருளிச் செய்தவை மூவாயிரம் பாடல்கள் என்ற வழக்கு தற்பொழுது வழக்கில் உள்ளது. ஆனால் அச்சிட்டு வெளிவந்துள்ள நூல்களில் 3047 பாடல்கள் உள்ளன. சில பாடல்கள் இரண்டுமுறை வருவதால் பதிப்பிற்குப் பதிப்பு பாடல்களின் எண்ணிக்கை வேறுபடுகின்றது. திருமந்திரம் 1000 என்ற நூலும் வைத்தியம் தொடர்பாக வெளி வந்துள்ளது. திருமூலர் 300 மந்திரப் பாடல்களை அருளியதாகக் குறிப்புக் காணப்படுகிறது. அவை எவை என்பது பற்றி அறிய முடியவில்லை. ஆனால் அனைத்தும் ஒரே பொருளைக் குறிப்பன என்பது திண்ணம்.

“மூலம் உரைசெய்த மூவாயிரந்தமிழ்
மூலம் உரைசெய்த முன்னூறு மந்திரம்
மூலம் உரைசெய்த முப்பது உபதேசம்
மூலம் உரைசெய்த மூன்றும்ஒன் நாமே” [3046]

என்னும் திருமந்திரப்பாடல் திருமூலர்பிரான் அருளியதா அல்லது வேறொருவர் அருளியதா என்பதை அறியமுடியவில்லை. இறுதியாகத் திருமூலர் தம் குருபிரானுக்கு வணக்கம் கூறி வாழ்த்துரைக்கின்றார்.

“வாழ்க்கீவ வாழ்கஎன் நந்தி திருவடி
வாழ்க்கீவ வாழ்க மலமறுத் தான்பதம்
வாழ்க்கீவ வாழ்க்கிமயந் ஞானத் தவன்தான்
வாழ்க்கீவ வாழ்க மலமிலான் பாதமே.” [3047]

எனத் தம்முடைய குருவின் திருவடி, பதம், தாள், பாதம் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிட்டு வாழ்த்தி, வணங்குகின்றார். திருவடி, தாள், பாதம், நற்றாள், மலரடி, அடி எனக்குறிக்கப் பெறுபவை அனைத்தும் அறிவுவடிவமாக விளங்கும் குருபரனைக் குறிக்கப்பயன்படுத்தப்பெற்ற சொற்கள். ஒரு பொருளைக் குறிக்க

வந்த பல சொற்கள். சிவமே குருவடிவாக வந்து ஞானத்தை அருளுவதால் இவ்வாழ்த்து சிவத்திற்கும் கூறப்பட்டதாகக் கொள்ளுதல் பொருந்தும். ஒன்பது தந்திரங்களில், இருநூற்று முப்பத்திரண்டு அதிகாரங்களில் 3047 பாடல்களைக் கொண்டு இந்நூல் திகழ்கிறது. சைவத் திருமுறையில் பத்தாம் திருமுறையாக இந்நூல் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளது.

திருமந்திரம் ஓர் அனுபவ நூல். முயற்சியோடு கூடிய பயிற்சியால் பெறும் அனுபவ அறிவால் உணரக்கூடிய நூலாகத் திருமந்திரம் திகழ்கிறது. திருமந்திரத்தில் உள்ள மூவாயிரத்து நூற்பத்தேழு பாடல்களும் திருமூலரின் அனுபவ வெளிப்பாடாகும். இந்நூலை ஒவ்வொருவரும் அவரவர் அனுபவத்திற்கேற்ப அறிந்து கொண்டு வருகின்றனர். இந்நூலைப்பக்திநூல் என்றும், சாத்திரநூல் என்றும், வேதாந்தநூல் என்றும், தாந்திரிகநூல் என்றும் ஞானநூல் என்றும் அவரவர் உணர்திறனுக்கேற்ப உரைத்து வருகின்றனர். இதனைத் தனித்தமிழ் ஆகமம் என்றும் கூறுவர். அறிஞர்கள் பலர் திருமந்திரத்தை வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும் நூலாக உணர்ந்து உரைத்து இருக்கின்றார்கள். ஞானநூலாகவும் சித்தாந்த நூலாகவும் போற்றப்பெறும் திருமந்திரத்தினை வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும் நூலாக உணர்ந்து போற்றினால் பயன்பெறலாம்.

மந்திரம் என்பதற்கு நினைப்பவரைக் காப்பது என்பது பொருள். திருமந்திரப் பொருளை ஒருவர் நினைவில் ஒட்டவைத்துக் கொண்டால் அவரை வாழ்நாள் முழுமையும் காக்க வல்லது திருமந்திரம். திருமந்திரத்தில் உபதேசம் எனும் தலைப்பில் தரப்பெற்றுள்ள முப்பது பாடல்களின் விளக்கமாகவே ஏனைய மூவாயிரம் பாடல்களும் அமைந்துள்ளன. உபதேசப் பகுதியிலுள்ள பாடல்களை ஒருவர் ஊன்றிப் படித்து உணர்ந்து தெளிந்தால் அவரே மந்திரமாகி விடுவார்.

இதனை,

“யான்பெற்ற இன்பம் பெறுகஇல் தவையகம்
வான்பற்றி நின்ற மறைப்பொருள் சொல்லிடிவ்
ஊன்பற்றி நின்ற உணர்வுறு மந்திரம்
தான்பற்றப் பற்றத் தலைப்படுந் தானே”

[திரும 85]

என உரைத்திருப்பது உணரத்தக்கது. உடலுக்குள் உணர்வாக உள்ள இம்மந்திரத்தை ஒருவர் இடையறாது பற்றிக் கொண்டால் வான்பற்றி நின்ற மறைப் பொருளான சிவம் வந்து அவரிடம் பொருந்திவிடும் என்பது கருத்து.

“நெற்றிக்கு நேரே புருவத்து இடைவெளி
உற்றுற்றுப் பார்க்க ஒளிவிடும் மந்திரம்
பற்றுக்குப் பற்றாய்ப்பரமன் இருந்திடம்
சிறுறம் பலமென்று சேர்ந்துகொண் டேனே” [திரும. 2770]

புருவ மத்தியில் காணப்படும் இடைவெளிதான் தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலமாகும். அங்குதான் பரம்பொருளாகிய சிவம் சோதி வடிவமாக ஒளிர்கின்றது.

இப்படி ஒளிவிடுகிற மந்திரம் ஒங்காரத்திற்குள்ளே ஒடுங்கியுள்ளது. அந்த ஒங்காரத்திலிருந்துதான் அண்டம் பிண்டம் ஆகிய அனைத்தும் கருவாகி, உருவாகி, பயிராகி, வளர்ந்து, வாழ்ந்து மறைகின்றன.

இதனை,

ஓமெனும் ஓங்காரத் துள்ளே யொருயொழி
ஓமெனும் ஓங்காரத் துள்ளே யுருவரு
ஓமெனும் ஓங்காரத் துள்ளே பலபேதம்
ஓமெனும் ஓங்காரம் ஒண்முத்தி சித்தியே [திரும. 2676]

ஓங்காரத் துள்ளே யுதித்தஜம் பூதங்கள்
ஓங்காரத் துள்ளே யுதித்த சராசரம்
ஓங்காரா தீதத் துயிர்மூன்றும் உற்றன
ஓங்கார சீவ பரசிவ ரூபமே [திரும. 2677]

எனத் - திருமூலர் நூட்பமாக உணர்த்துவது உணரத்தக்கது. இந்த ஒங்காரப் பொருளை உணர்ந்து உயிரின் ஆற்றலைத் தெளிந்து முத்திபெறுவது எவ்வாறு? அஞ்ஞானம் எனும்ம திமிரத்தால் நம்முடைய கண்கள் குருடாய் இருக்கின்றன. அகக் கண்களை மறைத்திருக்கும் அஞ்ஞானமென்னும் அறியாமைத் திரைகளை மெய்ஞ்ஞான குருபரனின் அருளினால்தான் அகற்ற முடியும்: அகற்றி, உன் அறிவாகிய உயிரைப் பார் எனக் காட்டமுடியும். குருபிரான்

தயவின்றி அகங்காரம் அடங்காதே!

“அடங்காத என்னை அடக்கி அடிவைத்து
இடங்காண் பராணந்தத் தேயென்னை இட்டு
நடந்தான் செய்யுந்நதி நன்ஞானக் கூத்தன்
படந்தான் செய்துள்ளுட் படிந்திருந் தானே” [திரும. 2741]

எனத் தம் அனுபவத்தினை உரைத்து அருளியிருக்கிறார். ஐம்பொறிகள் வழியாக அடங்காமல் ஆடிக்கொண்டிருந்த மனத்தை அடக்கி, அறிவாகிய திருவடி என்னுள் இருக்கும் இடத்தைக் காட்டிக்கொடுத்து (இடம் காண்), அதனால் பராணந்தமாகிய பேரின்பத்தில் என்னைத் திளைக்கச் செய்து, ஞான நடனத்தைப் புரியும் கூத்தனாகிய என் குருபிரான் அசைவற்ற நிலையில் இருக்கும் (குண்டலி அதனில் கூடிய அசபை—ஒளவையார் அருளிய விநாயகர் அகவல்: 41—ஒளவையார் தாம் அருளிய ஞானக் குறளிலும் அஐயா நலமெல்லாம் அருளி எனக் கூறியிருப்பதை ஊன்றி உணர்க) சித்திரம் போல் என்னை நிட்டையில் இருக்கச் செய்தான் என்னும் செய்தியை இப்பாடலில் திருமூலர்பிரான் கூறியருளியிருக்கிறார்கள். குருவருளால் தன்னையறிந்த சீவன்தானே. அதுவாக இருப்பதை உள்ளத்தால் உணர்கிறது.

இதனை,

“தலையடி யாவ தறியார் காயத்தில்
தலையடி யுச்சியி லுள்ளது மூவந்
தலையடி யான அறிவை அறிந்தோர்
தலையடி, யாகவே தானிருந் தானே” [திரும.2426]

என்கிறார் திருமூலர்பிரான். தலையாகவும், காலாகவும், புனலாகவும் அமைந்து, அருளறமாகவும், அருளருளாகவும் அறிவாகவும் செயல்பட்டு அருள்ஞானப் பெருவெளியாக ஒளிவிடும் தெய்வத்தை உணர்ந்து கொண்டவர் பிறவிப் பிணிகளிலிருந்து விடுபடுவர். பழவினைகளாகிய வல்வினைகளை அறுத்து ஒழிப்பார். அத்தகைய பெருநிலை பெற்றவரே

“நமன்வரின் ஞானவாள் கொண்டே ஈறிவன்
சிவன்வரின் நானுடன் போவது திண்ணம்

பவம்வரும் வல்வினை பண்டே யறுத்தேன்
தவம்வருஞ் சிந்தைக்குத் தானினதி ராரே" [திரும. 2698]

எனக் கூறமுடியும். இப்பாட்டில் நமன் எனும் எமன் "அஞ்ஞானமாகிய அறியாமையே. அறியாமையே இருள். அறிவுப் போராளியே சிவம். சிவமாகிய குருபிரான் பெருந்தயவுப் பெருங்கருணையால் எனக்கு அளித்த ஞானவாள் என்னிடம் இருக்கிறது. அதன் துணையோடு என்னுடைய பிறப்பிற்குக் காரணமாக அமைந்த வலிமை பொருந்திய பழைய வினைகளை அறுத்துவிட்டேன்." எனவே இனி அறிவே வடிவாகிய பெருவெளியில் நானும் கலந்து ஒன்றாகி விடுவேன் எனக் கூறுகிறார்.

உள்ளமாகிய கோயிலில் உறையும் இறைவனைக் காண் வேண்டுமே! என்படிக்காண்பது?

"உடம்பினும் மனைய சுத்துள்உள்ளமே தகளி யாக
மடம்படும் உணர்நெய் யட்டி உயிரெனுந் திரிம யக்கி
இடம்படு ஞானத் தீயால் எரிசினாள் இருந்து நோக்கில்
கூடம்பன் னான தாதை கழலடி னாண் வாமே" [திருநாவுக்கரசர்-தேவாரம்]

என்பதற்கேற்ப ஞானத்தீயில் உணர்வு உருகும்போது உயிர்ஒளிவிடும். நந்தியின் மேல் வீற்றிருக்கும் சிவத்தைக் காணலாம். இந்த உண்மையை உணர்ந்தவர் உய்தி பெறுவர். உய்தி பெற்றவர் அறிவாகத் திகழும் சிவத்தைத் தன் சீவனில் (உயிரில் காண்பர்.

உய்யவல் வான்கட்டு உயிர் சிவ ஞானமே
உய்யவல் வான்கட்டு உயிர் சிவ தெய்வமே
உய்யவல் வான்கட்டு ஓடுக்கம் பிரணவம்
உய்யவல் வான்கட்டு அறிவுஉள்ளி வாமே [திரும. 2822]

என்னும் மந்திரம் உரைப்பதை உணர வல்லவர் உய்தி பெற்றவர் எனலாம். பிறப்பு இறப்பாகிய துன்பத்தினின்று உய்யவல்லவர் மெய்க் குருபரனைத் தேடியவரென்று இறுதியில் கண்டு அவர் திருவடி பிடித்து உய்திபெறுவர். அவ்வாறு மெய்க்குருபரனின் திருவருள் கண்ணோக்குகம் பெற்றவருக்கு அவரது உயிரே அறிவாகவும், அந்த அறிவே பிரணவமாகவும், அந்தப் பிரணவமே சிவதெய்வமாகவும், அந்தத் தெய்வமே சிவ ஞானமாகவும் திகழ்வதை உணர்வர். உணர்வுடையார் மட்டுமே உயிரின் உண்மை நிலையினை உணர்வர்.

உணர்ந்து உய்தி பெறுவர். இவர்களே உய்யவல்லவர். இவ்வாறு அறிவாகிய சிவத்தைத் தம்முள்ளே கண்டவர்களே சித்தர்.

“சித்தர் சிவத்தைக் கண்டவர்” [திரும. 2526]

“சித்தர் சிவலோகம் இங்கே தெரிசித்தோர்” [திரும. 125]

எனச் சித்தர் நிலைபற்றித் தெளிவாக உரைக்கிறார் திருமூலர்.

உயிர்கள் ஏன் பிறக்கின்றன என்பதையும் அவற்றின் நிலை பற்றியும் மிகத் தெளிவாக உரைக்கிறார்.

“பதிபக பாசம் எனப்பகர் மூன்றிற்
பதியினைப் போற்பக பாசம் அனாதி
பதியினைச் சென்றனு ளாப்பக பாசம்
பதியனு கிற்பக பாசநில் லாவே” [திரும. 115]

எனும் முப்பொருள் உண்மையே சைவ சித்தாந்தத்தின் அடிப்படை, பக, பாசத்தினை விட்டுப் பதியிடம் சென்று சரணடைதல் வேண்டும். சேர்ந்த பிறகு பதியே குருவுருவாய் வந்து உணர்த்திவிடும்.

“ஐம்புல வேடிகின் அயர்ந்தனை வளர்ந்துஎனத்
தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினில் உணர்த்தலிட்டு
அன்னியம் இன்மையின் அரன்சுமூல் செனுமே”

[சிவஞான போதம்-8-ஆம் சூத்திரம்]

என்பதற்கேற்பக் குருவும், சீடனும் அன்னியம் இல்லாத நிலையினைப் பெற வேண்டும். பெற்றால் குருவருளைச் சீடன் பெற்றுப் பிறவிப் பிணியினை அறுக்க முடியும்.

“கல்லாவின் புகையமர்ந்து நாக்மறை ஆ[று]

அங்கமுதற் கற்ற கேள்வி

வல்லார்கள் நால்வருக்கும் வாக்கிறந்த

பூரணமாய் மறைக்கப் பாலாய்

எல்லாமாய் அல்லதுமாய் இருந்ததனை

இருந்தபடி இருந்து காட்டிச்

சொல்லாமற் சொன்னவரை நினைபாமல்

நினைந்து பலத் தொடக்கை வெல்வாய்”

[பரஞ்சோதி முனிவர்-திருவிளையாடல் புராணம்-காப்புச்

செய்யுள்]

என்பதற்கிணங்க பிறவிப் பிணிகளை அறுத்து வெற்றி பெறலாம். அவ்வயிர்கள் எப்படி குருவருளால் ஈடேறுகின்றன என்பதையும் நுட்பமாக உணர்த்துகிறார்.

“விண்ணின் நிழிந்து வினைக்கீடாய் மெய்கொண்டு
தண்ணின்ற தானைத் தலைக்களவல் மூன்வைத்து
உண்ணின் றுருக்கியோ ரொப்பிலா ஆணந்தக்
கண்ணின்று காட்டிக் களிம்பறுத் தானே”
[திரும.113]

என உயிர்கள் விடுதலை பெறும் நுட்பத்தை உபதேசப் பகுதியில் உணர்த்தியுள்ளார். திருமந்திர நூலின் முதல் தந்திரத்தில் உபதேசம் என்னும் முதல் அதிகாரத்தில் முதலாவதாக அமைந்த அற்புதமான பாட்டு இது. குரு, சீடனுக்குக் கூறும் வாசகம் உபதேசம் என்பார். தற்காலத்தில் உபதேசம்—தீட்சை என்றால் ஏதோ ஒரு மந்திரத்தைக் கூறதல் என்ற நிலை இருக்கிறது. உப என்றால் பிறிதொன்று என்று பொருள். உபதேசம் என்றால் உன் ஊன் உடம்பிற்குள்ளே இருக்கும் இருதயகமலத்திற்கு அழைத்துச் சென்று அங்கு அருளாக ஒளிரும் அருட்பெருஞ்சோதி ஆண்டவரைக் கண்ணாரக் காட்டிக் கொடுக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் தாள் ஆகிய கால் நம் தலையைக் காத்துக்கொண்டிருப்பது தெரியும். அது தெரிந்தவர்களின் உள்ளம் உருகத் தொடங்கும். உள்ளம் உருக ஊன்உடம்பும் உருகும். அப்பொழுதுதான் கண்ணுதல் கடவுளைக் காண் முடியும். அப்பொழுது பேச்சில்லை. மூச்சும் இல்லை. கண்டவர் விண்டிலர் என்பது இதுதான். கண்ணாரக் காண்பவரும் காட்டிக் கொடுத்தவரும் மூக்காடாது நாவாடாது ஒருமையில் நின்று சிவத்தைத் தரிசிக்கும் அதி அற்புத நிலை இதுவே. உபநயனம் என்பதும் இதுவே. மூன்றாவது கண்ணாகிய நெற்றிக் கண்ணைத் திறக்கும் அதியற்புதப் பெருநிலை. இச்செய்திகளையெல்லாம் இப்பாட்டில் பொதித்து வைத்துள்ளார் திருமூலப்பிரான்.

உயிர்கள் அவா என்னும் பற்றிலிருந்து விடுதலை பெற வேண்டும் என்பதற்காக நிலையாமைக் கருத்துகளை மிகவும் கவையடக் கூறியுள்ளார்.

“அடப்பண்ணி வைத்தார் அடிசிலை உண்டார்
மடக்கிசாடி யாரிராடு மந்தணங் கொண்டார்
இடப்பக்க மேஜிறை நொந்தது என்றார்
கிடக்கப் படுத்தார் கிடந்தொழிந் தாரே” [திரும. 148]

“ணரெலாங் கூடி ஓலிக்க அழுதிட்டுப்
பேரினை நீக்கிப் பிணமென்று பேரிட்டுச்
சூரையங் காட்டிடைக் கொண்டோய்ச் கூட்டிட்டு
நீரினில் மூழ்கி நினைப்பொழிந் தார்களை” [திரும. 145]

எனக்கூறி நிலையாமையை உணர்த்துகின்றார்.

மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு என்பதைத் தெளிவுறுத்துகிறார். நடமாடும் கோயிலாக இருக்கும் உயிர்களுக்குச் செய்யும் தொண்டே படமாடும் கோயிலில் இருக்கும் மகேசனுக்குச் செய்யும் தொண்டாகும்.

இதனை,

“படமாடக் கோயில் பகவற்கொன் றீயில்
நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கங் காசா
நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கொன்றீயில்
படமாடக் கோயில் பகவற்கு தாமே” [திரும. 185]

என எளிமையாகக் கூறித் தொண்டு செய்வதற்குத் தூண்டுகிறார். தொண்டு செய்வதற்கான எளிய வழியையும் பின்வருமாறு புலப்படுத்துகிறார்.

“யாவர்க்கு மாம் இறை வற்கொரு பச்சிலை
யாவர்க்கு மாம்பசு டுக்கொரு வாயுறை
யாவர்க்கு மாம்உண்ணும் போதிதாரு கைப்பிடி
யாவர்க்கு மாம்பிறர்க் கின்னரை தானே” [திரும. 252]

எனத் தொண்டே தொழுகையாகும் நுட்பத்தைப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

நிலையாமையை உணர்ந்து மக்கள் தொண்டு செய்து உய்தி பெற வேண்டுமானால் உண்மையை (சத்) உணர வேண்டும். என்றுமுள்ள உண்மையை உணர அறிவை (சித்) அறிய வேண்டும்.

அறிந்தால் ஆனந்தம் (சத்+சித்+ஆனந்தம்-சச்சிதானந்தம்)
அடையலாம். அறிவை அறிவிக்கக் குருபிரான் வேண்டும். குருவும்,
சிவனும் வேறு வேறு அல்லர். இருவரும் ஒருவரே (ஒன்றே) இதனை,

“குருவே, சிவமெனக் கூறினன் நந்தி
குருவே சிவமென் பதுகுறித் தோரார்
குருவே சிவனுமாய்க் கோனுமாய் நிற்கும்
குருவே யுரையுணர் வற்றதோர்ணேவே” [திரும.1581]

என்கிறார் திருமூலப்பிரான். இவ்வாறு குருவருளைப் பெற்றவர்
குருவாகவே மாறிவிடுவர். என்னையும், நின்னையும் ஒருருவாக்கி
(அருட்பெருஞ்ஜோதி அகவல்) என்கிறார் வடலூர் வள்ளற்பிரான்.
நானும் கடவுளும் ஒன்றாகி விட்டோம் என்கிறார் திருமூலர்.

“ஒழிந்தேன் பிறனி உறவென்னும் பாசம்
கழிந்தேன் கூவுளும் நானும்ஒன் றானேன்
அழிந்தாங்கு இனிவரும் ஆக்கமும் வேண்டேன்
செழுஞ்சூர் புடைய சிவனைக்கண் டேன்” [திரும. 2958]

என உறுதிபடத் திருமூலப்பிரான் உரைப்பது உணரத்தக்கதாகும்.
குளவி கொட்டிக் கொட்டிக் புழுவினைக் குளவியாக மாற்றதல் போல்
குருபிரான் தன் திருவாய் அமிழ்த்ததினை உமிழ்ந்து உமிழ்ந்து
சீடனைத் தானேயாக உருமாற்றுகிறார். ஒரு நிலையில் குருவும்,
சீடனும் ஒன்றாகி விடுவார்கள். குருவருளால் நிகழும் உருமாற்றம்
இது.

இவ்வாறு குருவருளைப் பெற்று உண்மையை உணர்ந்து
தெளிந்தவரால் மட்டுமே சிவமாகிட இயலும்.

“சீவ னெனச்சிவ னென்னவே ரில்லை
சீவ னார்சிவ னாரை யறிகிலன்
சீவ னார்சிவ னாரை யறிந்தபின்
சீவ னார்சிவ னாயிட் டிருப்பே” [திரும. 2017]

என நூட்பமாகச் சீவன் (உயிர்) சிவமாக உருமாறும் தந்திரத்தை மந்திரமாகச் செப்பியுள்ளார். உயிர் தன்னை அறியாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? மயக்கம்தான். உண்மையைக் காணாக் கண்ணராய் ஆணவமலம் எனும் இருட்டறையில் கிடந்து உயிர்கள் உழல்கின்றன.

“பொன்னை மறைத்தது பொன்னணி பூடணம்
பொன்னின் மறைந்தது பொன்னணி பூடணம்
தன்னை மறைத்தது தன்னை ணங்கனாம்
தன்னின் மறைந்தது தன்னை ணங்கனீ” [திரும. 2289]

“மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தின் மறைந்தது மாமத யானை
மரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம்
மரத்தின் மறைந்தது பார்முதற் பூதம்” [திரும. 2290]

இவ்வாறு உயிர்கள் தம்மையறியாமல் தாமே கெட்டு உழல்கின்றன. தன்னையறிந்து விட்டால் விடுதலைதான். எப்படித் தன்னை அறிவது?

“தன்னை யறிந்திடுந் தத்துவ ஞானிகள்
முன்னை வினையின் முடிச்சையவிழ்ப் பான்கள்
பின்னை வினையைப் பிடித்துப்பிசை வான்கள்
சென்னியில் வைத்த சிவனை ளாலீ” [திரும. 2611]

என்கிறார் திருமூலப்பிரான். சென்னியிலிருக்கும் சிவத்தை நடுக்கண் புருவப்பூட்டுத் திறந்து காட்டுவதற்குக் குருபிரான் தேவை. அவரவர விதிவழி அடைய நின்றனர். அவ்வளவே.

தம் உயிராகிய சிவனைச் சிவமாக மாற்றிக் கொள்ளும் ஆற்றல் பெற்றவர்களால் மட்டுமே பின்வருமாறு கூறமுடியும்.

“ஓன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்
நன்றே நினைமின் நமனில்லை நாணாமே
சென்றே புகுங்கதி யில்லைநுஞ் சித்தத்து
நின்றே நிலைபெற நீர்நிலைந் துய்யம்பினீ” [திரும. 2104]

என்னும் திருமந்திரப் பாடல் நினைந்து, நினைந்து உருகுவதற்குரியது. உள்ளமாகிய சித்தத்தில் நின்று, நின்று நினைக்க வேண்டும். அதுவும் நன்றே நினைக்க வேண்டும். எதற்காக? (நீர் நினைந்து உய்ம்மினே) உய்வதற்காக எதிலிருந்து உய்வதற்காக? எமனிடமிருந்து உய்வதற்காக (நமனில்லை) அதாவது நினைந்து போற்ற வேண்டும். உள்ளத்தில் சித்தாக-அறிவாக இருந்து எல்லாவற்றையும் நமக்கு அறிவித்துக் கொண்டிருக்கும் அந்தப் பரம்பொருளை, பெரும்பொருளை - பேரொளிப் பிழம்பை - பெருவெளியை - அறிவை நேர் கூடாக்கி ஒரே நினைவில் ஆணியாய் - ஆப்பாய், அறைந்து நிறுத்திக் காணவேண்டும் என்பதே இத்திருமந்திரத்தின் நுண்பொருள்.

இவ்வாறு அறிவாகிய பெரும்பொருளை அறிவதற்குக் குருபரனின் அருளாகிய மெய்யறிவின் துணை வேண்டும். உலகியலில் படித்துப் பெறும் அறிவினை (ஏட்டறிவு-படிப்பறிவு) ஞானியர் அறிவாக ஏற்றுக் கொள்வதில்லை.

“அறிவறி வென்றங் கூற்றும் உலகம்

அறிவறி பாமையை யாரும் அறிபார்

அறிவறி பாமை கூந்தறி வானால்

அறிவறி பாமை அழகிய வானே”

[திரும. 2637]

என்பதிலிருந்து உண்மையறிவின் இயல்பை உணர்த்தியுள்ளார். உயிர்கள் அறிவு வடிவம் (அறிவு சொருபம்) என்பதை மறந்து அவை மயங்கியிருப்பதை உணர்த்துகிறார். குருபிரான் உணர்த்திய பின்னரே உயிர்கள் மாயத் திரைகளிலிருந்து விடுபட்டுத் தாமே அந்த அறிவின் வடிவம் (அறிவு சொருபம்) என்பதை உணர முடியும்.

“அறிவுக்கு அழிவில்லை ஆக்கமும் இல்லை

அறிவுக்கு அறிவல்லது ஆதாரம் இல்லை

அறிவே அறிவை அறிகின்றது என்றிட்டு

அறைகின் றஹறை யீறுகள் தாமே”

[திரும. 2358]

என்பதை உணர்ந்து, உணர்ந்து ஊற்றெழும் கண்ணீர் அதனால்

நனைந்து, நனைந்து உய்தி பெறுதல் வேண்டும். சிரஞ்சீவிப் பதத்தைப் பெறுதல் வேண்டும். இதுவே திருமந்திரப் பயன்.

“தன்னை யறியத் தனக்கினரு கேடும்லை
தன்னை யறிபாமல் தானே கெடுகின்றான்
தன்னை யறியும் அறிவை அறிந்தபின்
தன்னையே யர்ச்சிக்கத் தானிரும் தானே” [திரும. 2355]

என்கிறார் திருமூலப்பிரான். சூட்சுமமும், இரகசியமும் இதுதான். தானேதான் அது. அதுவேதான் நாம்.

தன்னை அறிந்தவன் தனக்குள்ளே இருக்கும் தலைவனையும் அறிவான். தமக்குள்ளே ஒளிந்து ஒளிரும் கண்ணார முத்தத்தைக் கண்டவர்களின் ஐம்புலன்களும் வெறிபிடித்து அலையுமா? அலையாதே தலைவனை அறிந்தால் வெறி பிடித்த ஐம்புலமாடுகள் வெறி அடங்கி அமைதியுறும். அதன் பிறகு ஐம்புலன்களும் மனத்திலே ஒன்றி விடும். தெளிந்த மனம் கண்ணாடிபோல உள்ளத்தில் உறைந்திருப்பவனைக் காட்டிவிடும். அதன்பிறகு ஐம்புலனும் செயல்பட்டாலும் அது ஞானநெறியாகவே இருக்கும். இதனை,

“பார்ப்பான் அகத்திலே பாற்பக ஐந்துண்டு
மேய்ப்பாரும் ஐன்றி வெறித்துத் திரிவன
மேய்ப்பாரும் உண்டாய் வெறியும் அடங்கினால்
பார்ப்பான் பகஐந்தும் பாலாய்ச் சொரியுமே” [2883]

என்கிறார் திருமூலர்.

இந்த நிலையை அடைவதற்கு நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்? நிலையாமையை உணர வேண்டும். நிலையாமையே நிலையாக உள்ள இவ்வுலகத்தின் இயல்பை உணர்ந்து உணர்ந்து தெளிதல் வேண்டும். கருக்கமாகச் சொன்னால் மரணபயம் வரவேண்டும்.

இறப்பதற்கு இன்னும் ஏழு நாட்களே உள்ள நிலையில் பரீட்சித்து மகாராசாவுக்கு வந்ததே அந்த மரணபயம்-வரவேண்டும். அதன் விளைவாகவே ககப் பிரம்மரிஷியின் திருவாய் மொழியாக ஸ்ரீமத் பாகவதம் வெளிப்பட்டது. நீல மணிக்கண்ணனின், கண்ணபிரானின் மணியான வாழ்க்கைச் செய்திகள் தாம் பாகவதம்.

மரணபயம் கொண்டு குருபிரானை அண்டி அவர் அருளைப் பெற்றுத் திருவடி பிடித்துச் செவிச் செல்வமாகத் திருவமுது உண்டால் திருமந்திரம் உள்ளத்துள்ளே ஒளிவிடக் காணலாம். உற்று உற்றுப் பார்க்க மந்திரம் ஒளிவிடும். நீங்கள் அதைப் பார்க்கப் பார்க்க அது உங்களைப் பார்க்க ஆரம்பிக்கும். அதற்குப் பிறகு

“கண்ணொடு கண்ணினை நொக்கினாக்கின் வாய்ச்சொற்கள்
என்ன பயனும் இல்”

[குறள் - 1100]

என்னும் நிலையேற்படும். அதற்குப் பிறகு பார்ப்பவரும் மணியான மந்திரமும் ஒன்றிவிடுவர். இதுவே அத்வைதம், அகம் பிரம்மாஸ்மி, தத்துவம் அசி.

இவ்வாறு அரிய பெரிய செய்திகளைத் தனக்குள்ளே பொதித்து வைத்திருக்கும் ஞானக் கருவூலமாகத் திகழ்வது திருமந்திரம்.

சிவ சிவ எனக் கூறினால் இதுவரை செய்த தீவினைகள் மாளும், சிவ சிவ எனக் கூறிக்கொண்டே இருந்தால் தேவராகி இறுதியில் சிவகதியினைப் பெறலாம் என்கிறார் திருமூலர். மிகப்பெரிய நிலைக்குச்செல்ல மிக மிக எளிய அதேநேரத்தில் மிகமிக நுட்பமான வழியினைக் கூறியருளியிருக்கிறார் திருமூலர்பிரான்.

“சிவசிவ என்கிலத் தீவினை யானர்
சிவசிவ என்றிடத் தீவினை மாளும்
சிவசிவ என்றிடத் தேவரு மாவச்
சிவசிவ என்னச் சிவகதி தானே”

[திரும. 2718]

திருமூலரின்முடிந்த முடிபு...

அன்பு, சிவம் என்பவை இரண்டு பொருள் அல்ல. அன்பு தான் சிவம். சிவம்தான் அன்பு. இந்தப் பேருண்மையை உணர்ந்தவரே ஞானியர். அவர்களே கடவுள் நிலைபெற்றவர்கள்.

“அன்பும் சிவமும் இரண்டு என்பர் அறிவினார்
அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந் தாரே”

[270]

என்கிறார் திருமூலர்பிரான். அறிவுதான் கடவுள். சுத்த அறிவே சிவம் எனப் பல இடங்களில் விளக்கம் அளித்துவிட்டு இறுதியில் அன்பே சிவம் எனக் கூறுவது முரண்போலத் தோன்றலாம். இரண்டும் ஒன்றே. நாணயத்தின் இருபக்கம் போல. செயலற்ற நிலையில் பெருவெளியாய் இருக்கும் சிவத்தின் இருப்பு நிலைக்கு அறிவு என்று பெயர். சிவம் செயல் நிலைக்கு வரும்போது சக்தி எனும் பெயர் பெறுகிறது. இயக்கமாக மாறும் சக்தியின் இயல்பு அன்பு, அம்மா அன்பின் வடிவம். அப்பா அறிவின் வடிவம். இருவரும் ஒருவரே. சிவசக்தி-அம்மையப்பர்-உமையொருபாகர் அனைவரும் ஒருவரே. இன்னும் சற்றுத் தெளிவாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் உலகிற்கு இரு கண்களாய் இருப்பது சிவசக்தி (இடப்பக்கமாக இருப்பது அறிவாகிய சிவம். வலப்பக்கம் இருப்பது அன்பாகிய சக்தி). இருவரையும் இணைத்துப் பார்ப்பது சித்தர் நெறி. இணையாமல் இருப்பது மாணுட நெறி. உணர்வுடையார் உணர்க. உணர்ந்து உய்திபெறுவதே திருமூலர் நெறி.

இக்காலத் தமிழில் மூவிடப் பெயர்கள்

முனைவர் பெ.சயம்பு

திராவிட மொழிகளில் பேரளவில் மாற்றம் பெறாத மொழிக்கூறுகளுள் மூவிடப்பெயர்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. தொல்திராவிட மொழியில் வழங்கியவை என்று கருதப்படுகிற இப்பெயர்களின் வடிவங்கள் பல் மொழிகளில் இக்காலத்திலும் வழக்கிலுள்ளன. தமிழில் இவைஇலக்கண நூல்களிலும் இலக்கியங்களிலும் பயன்பாட்டில் உள்ளன. எனினும் இக்காலப் பேச்சுத் தமிழில் இவ்வகைப் பெயர்களில் மாற்றங்கள் சில ஏற்பட்டு புதிய இலக்கணக் கூறுகள் தோன்றியுள்ளன.

தன்மைப் பெயர்கள்

தமிழ் இலக்கண நூல்கள் மூவிடப்பெயர்களை ஒருமைபன்மை எனப் பகுத்து விளக்குகின்றன. யான், நான் என்னும் இரண்டும் தன்மை ஒருமைக்கு உரியன. இக்காலத் தமிழில் நான், நாங், நானு என்னும் மூன்று வழக்கிலுள்ளன. இவற்றுள் நான் என்பது எழுத்துத்தமிழிலும் ஏனைய இரண்டும் பேச்சுத்தமிழிலும் வருகின்றன. திருநெல்வேலி, கன்னியாகுமரி, தூத்துக்குடி மாவட்ட வழக்கில் நாங் என்னும் பெயரும் ஏனைய பகுதிகளில் நானு என்பதும் காணப்படுகின்றன. நாங், நானு என்னும் இரண்டும் நான் என்னும் பெயரிலிருந்து உருவானவை. இவற்றுள் நாங் என்பதில் இறுதி னகரமெய் ஒடுங்கி, உயிரொலி மூக்கினச் சாயல் பெற்றுளது. மூக்கினச் சாயல் பெற்ற ஒலி இங்கு நகரமெய்யால் குறிக்கப்பட்டுளது. நானு என்பதில் உகரம் ஒலித்துணையாகச் சேர்ந்துளது.

முற்கால மெய்யிறுதிச் சொற்கள் நாளடைவில் உயிரொலியுடன் இணைந்து, பின்னாட்களில் உயிரிறுதிச் சொற்களாக

மாற்றம் பெற்றுள்ளன. மெய்யிறுதி மறைந்து உயிரிறுதி சொற்களில் ஆதிக்கம் பெறுதல். தமிழில் பெருவழக்காகித் தொடர்கிறது. பேச்சு வழக்கில் முயற்சி எளிமையின் பொருட்டு உண்டான இச்சொற்கள் நாளடைவில் எழுத்து வழக்கிலும் ஏற்கப்பெற்று இலக்கண விதிகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியம் முதலான இலக்கண நூல்கள் விவரிக்கிற தொழிற்பெயர்கள் உகரம் பெறும் என்னும் விதிகளில் இதனைக் காணலாம்.

தன்மை ஒருமைப் பெயர்களில் நா என்பது தன்மை இடத்தை உணர்த்தும் அடிச்சொல்லாகும். ன், னு, ன் என்பன ஒருமை விகுதிகள்.

நான் என்னும் பெயர் தொல்காப்பியத்தில் இடம்பெறவில்லை. ஆனால் சங்க இலக்கியங்களுள் பரிபாடலில் மட்டும் காணப்படுகிறது. இப்பெயர் தொடர்ந்து பிற்காலத்தில் பரவலாகியுள்ளது. நாம் என்னும் தன்மைப்பன்மைப் பெயரின் ஒப்புமையாக்கமாக இப்பெயர் ஒருமையில் தோன்றியுள்ளது என்பது மொழியியலாரின் விளக்கம்.

பழந்தமிழிலும் இலக்கண நூல்களிலும் இடம் பெற்றுள்ள யான் என்னும் ஒருமைச் சொல் ஏறக்குறைய இக்கால வழக்கில் மறைந்து விட்டது. மிக மிக அரிதாகப் புலமை நடையாளர் ஓரிருவர் இதனைப் பெருமித நடையுடன் குறிப்பிடுகின்றனர்.

இலக்கண நூல்கள் விவரிக்கிற தன்மைப்பன்மைப் பெயர்களுள் யாம் உள்படுத்தாமையிலும் நாம் உள்படுத்துதலிலும் வருவனவாகும். இக்காலத் தமிழில் தன்மைப் பன்மையில் நாங்கள், நாங்க, நாம், நாம நம்ம, நம்மள் என்பன பெயர்களாகும். இவற்றுள் நாங்கள், நாங்க இரண்டும் உள்படுத்தாத் தன்மைப்பன்மையிலும் நாம், நாம, நம்ம, நம்மள நான்கும் உள்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மையிலும் வழங்கப்படுகின்றன. இச்சொற்களில் நா என்பது தன்மையை உணர்த்துகிறது. ங்கள், ங்க, ம், ம, ம்ம, ம்மள்

என்பன பன்மையை உணர்த்தும் விசுவிகளாகும். நாங்கள் என்னும் பெயரை வீரசோழியம் (37) ஓர் இலக்கணக் கூறாக ஏற்றுள்ளது.

நாங்கள், நாம் இரண்டும் எழுத்து மொழியிலும் நாங்க, நாம, நம்ம, நம்மள் என்பன பல்வேறு வட்டார, இனமக்களின் பேச்சு மொழியிலும் வழங்கப்படுகின்றன.

நாம் என்னும் சொல் தொல்காப்பியத்திலும் பிற்கால இலக்கண, இலக்கியங்களிலும் இடம்பெற்றுள்ளது. இதனைத் தொல்திராவிட மொழியில் வழங்கிய சொற்களுள் ஒன்றாகக் கூறுவர். பிற்காலத்தில் நாம் என்னும் சொல்லுடன் கள் விசுவதி இணைந்து நாங்கள் என்னும் சொல் உருவாகியுள்ளது. இச்சொல்லின் ஒலிமாற்றச் சொல்லான நாங்க என்பதில் கள் விசுவதியின் ளகரம் மறைந்துள்ளது.

நாம், நம்ம, நம்மள் என்பன நாம் என்னும் சொல்லின் ஒலிமாற்றச் சொற்களாகும். நாம், நம் என்பவற்றுடன் அகர உயிர் ஒலித்துணையாக இணைந்து, நாம், நம்ம என்பன உருவாகியுள்ளன. நம்ம என்பதுடன் கள் விசுவதியின் ளகரம் இணைந்து நம்மள் என்னும் சொல் தோன்றியுள்ளது. இம்மூன்று பெயர்களுள் நாம் என்பதே பேச்சுமொழியில் பெருவழக்கிலுள்ளது. நம்ம, நம்மள் என்பன அரிதாக வழங்குகின்றன. நம்ம வீடு, நம்மள என வேற்றுமை வடிவங்களில் இவை காணப்படுகின்றன.

நாங்கள் என்னும் சொல்லிலுள்ள கள் விசுவதி பிற்காலத்தில் நாம் என்பதுடன் இணைந்ததாகும். அவர், இவர் என்பன மரியாதை ஒருமையில் வழங்கிய காலத்தில் அவர்கள், இவர்கள் என்பன கூட்டுப்பெயர்களில் பன்மையை வரையறுத்துக் கூறுதற்காகப் பன்மை விசுவதியுடன் வழங்கின. இச்சுட்டுப் பெயர்களின் தாக்கம் மூவிடப்பெயர்களிலும் படரவே, நாங்கள், நீங்கள் என்னும் பெயர்கள் ஒப்புமையாக்கமாகத் தமிழில் உருவாயின. இத்தகைய பெயர்களைச் சங்க காலத்திற்குப் பின்னர்ப் பரவலாகக் காணமுடிகிறது.

நாம் என்னும் பெயர் பன்மையாக மட்டுமன்றி மரியாதை ஒருமையாகவும் புலமை நடையில் அரிதாக வழங்குகிறது. எனவே மகரத்தைப் பன்மை மட்டுமன்றி. மரியாதை ஒருமைக்குரிய விசுவயாகவும் கூறலாம்.

நாம் என்பது மரியாதை ஒருமையிலும் வழங்கியதை வீரசோழியமும் கொடுந்தமிழ் இலக்கணமும் சுட்டுகின்றன. இம்மரியாதை ஒருமை வழக்குத் தமிழில் எழுத்து, பேச்சு என்னும் இருவகை மொழிகளிலும் பரவலாகி நிலைத்திடவில்லை. எனவே இதனை ஓர் இலக்கணக் கூறாகத் தயக்கமின்றி ஏற்றல் இயலாது.

முன்னிலைப் பெயர்கள்

இலக்கணநூல்கள் நீ என்பதை முன்னிலை ஒருமைப்பெயர் என்றும் நீயிர், நீவிர், நீர் மூன்றனையும் முன்னிலைப் பன்மைப் பெயர்கள் என்றும் கூறுகின்றன. இக்காலத் தமிழில் முன்னிலைப் பெயர்களில் ஒருமை, பன்மை, மரியாதை ஒருமை என்னும் முப்பகுப்பு இடம்பெற்றுள்ளது. நீ, நீயி, நிய்யி என்பன முன்னிலை ஒருமைப் பெயர்களாகும். இவற்றுள் நீ என்பது எழுத்து வழக்கிலும் திருநெல்வேலி, குமரி, தூத்துக்குடி மாவட்டங்களில் சில பேச்சு வழக்குகளிலும் இடம்பெற்றுள்ளது. பிற பேச்சு வழக்குகளில் நீயி, நிய்யி என்பன உள்ளன. தவிர, 'நீனும் வா' என்பது போன்ற தொடர் வழக்குகளில் நீன் என்னும் பெயரும் காணப்படுகிறது. இதில் உள்ள நீன் என்பதே தொல்திராவிட மொழியின் முன்னிலை ஒருமைப் பெயராக உறுதிசெய்யப்பட்டுள்ளது. இச்சொல்லில் 'நீ' முன்னிலை அடிச்சொல்லாகவும் னகரம் ஒருமை விசுவயாகவும் வருகின்றன. ஏனைய நீ, நீயி, நிய்யி என்னும் சொற்களில் ஒருமை விசுவயை மறைந்துள்ளது. நீயி, நிய்யி என்பவற்றில் இகரம் ஒலித்துணையாகும்.

வீரமாமுனிவர் கொடுந்தமிழ் இலக்கணத்தில் நீய் என்பதனை முன்னிலை ஒருமைப்பெயர் எனக் கூறுகிறார்.

முன்னிலைப் பன்மைப் பெயர்களாக இக்காலத்தமிழில் நீங்கள், நீங்க, நீர், நீரு, தாங்கள் என்னும் சொற்கள் வழக்கிலுள்ளன. இவற்றுள் நீங்கள், நீங்க இரண்டும் பன்மையிலும் மரியாதை ஒருமையிலும் வருகின்றன. நீர், நீரு என்பன மரியாதை ஒருமையில் நீங்கள், நீங்க என்னும் சொற்களை விடக் குறைவான மரியாதையில் வருகின்றன. தாங்கள் என்பது மிகுந்த மரியாதையைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

முன்னிலைப் பெயர்களுள் நீங்கள் என்பது நீம் என்னும் தொன்மையான பன்மைச் சொல்லுடன் கள் விசுதி இணைந்ததாகும். நீம் என்பதில் நீ முன்னிலை; மகரம் பன்மை விசுதி. படர்க்கைப் பெயர்களின் ஒப்புமையாக்கத்தினால் கள் விசுதி இச்சொல்லுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. நீங்கள் என்ற சொல்லின் ஒலி மாற்ற வடிவமான நீங்க என்பதில் பன்மை விசுதியின் ளகரம் மறைந்துள்ளது. இச்சொற்களில் ங்கள், ங்க என்பவற்றைப் பன்மை விசுதியாகக் கொள்ளலாம்.

நீர், நீரு என்னும் சொற்கள் பழந்தமிழில் நீவிர், நீயிர் என்று காணப்படுகின்றன. நீம் என்னும் சொல்லுடன் இர் என்னும் முன்னிலைப் பன்மை வினை விசுதி சேர்ந்து, உருவான நீமிர் என்பதன்ஒலிமாற்ற வடிவங்களே நீவிர், நீயிர் என்பன. நீமிர், நிம்ரு என்னும் சொற்களை இந்நாட்களிலும் திருச்செந்தூர்ப் பகுதியிலுள்ள சில இனத்தாரின் மொழியில் காணமுடிகிறது. நீயிர் என்பது பின்னாளில் நீர், நீரு என்றாகியது. நீரு என்பதில் உகரம் ஒலித்துணையாகும் ரகரம் பன்மை விசுதியாகும்.

தாங்கள் என்னும் சொல் முற்காலத்தில் படர்க்கைப் பன்மைக்கு உரியது. தாம் என்னும் பெயருடன் கள் என்னும் பன்மை விசுதி இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சொல் இக்காலத்தில் படர்க்கையில் இடம்பெற வில்லை. இதில் தா என்பது படர்க்கை இடத்தை உணர்த்தும் அடிச்சொல். ம், கள் இரண்டும் பன்மை விசுதிகள்.

இக்காலப் பேச்சுவழக்கில் சிலர் மிகுந்த நெருக்கத்தை

உணர்த்தும் நோக்கில், நாம் என்னும் தன்மைப் பெயரையும் முன்னிலையில் “இது நம்ம பெயரா? இது நாம் எழுதின கதைமா?” என்பன போன்று பயன்படுத்துகின்றனர்.

நீங்கள், தாங்கள் என்னும் இரு பெயர்களும் எழுத்து வழக்கில் உள்ளன. இவை வீரசோழியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன.

படர்க்கைப் பெயர்கள்

இலக்கண நூல்கள் தான், தாம் இரண்டையும் முறையே படர்க்கை ஒருமைப்பெயராகவும், படர்க்கை பன்மைப் பெயராகவும் கூறுகின்றன. ஆனால் இவை இக்கால மொழியில் படர்க்கையில் இடம்பெறவில்லை. சுட்டுப்பெயர்களே படர்க்கைப் பெயராக வழங்கப்படுகின்றன.

இலக்கண நூல்கள் சுட்டுப்பெயர்களை ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால், ஒன்றன் பால், பலவின்பால் என ஐந்தாகப் பகுத்து விவரிக்கின்றன. இவற்றுள் முந்தைய மூன்றும் உயர்திணையுள்ளும் ஏனைய இரண்டும் அஃறிணையுள்ளும் அடக்கப்பட்டுள்ளன. ஆண்பால், பெண்பால் இரண்டும் ஒருமை. பலர்பால் ஆண்களுள் பலருக்கும் பெண்களுள் பலருக்கும் இருபாலாரும் இணைந்த பலருக்கும் பொதுவான பகுப்பு. உணர்திணையிலுள்ள மூவகைப் பன்மையையும் பலர்பாலுக்குரிய விசுதிகளே உணர்த்துகின்றன. இவற்றுக்கெனத் தனித்தனி விசுதி இல்லை.

இக்காலத் தமிழில் உயர்திணைப் படர்க்கைப் பெயர்களில் மாற்றம் காணப்படுகிறது. ஆண்பால் ஒருமை, ஆண்பால் பன்மை, பெண்பால் ஒருமை, பெண்பால் பன்மை, பலர்பால் என்னும் ஐந்து வகைகள் பேச்சு மொழியில் படர்க்கையில் உள்ளன. எனினும், எழுத்து மொழியில் முந்தைய நிலையே நீடிக்கிறது. அஃறிணையில் ஒன்றன்பால், பலவின்பால் என்னும் இருவகைப் பெயர்கள் வழக்கிலுள்ளன.

அவன், அவங், இவன், இவங் என்பன ஆண்பால் ஒருமையிலும் அவனாக, அவனுங்க, அவனுவ, இவனாக, இவனுங்க, இவனுவ என்பன ஆண்பால் பன்மையிலும் வழங்கப்படும் பெயர்களாகும். இவற்றுள் அவன், இவன் மட்டுமே எழுத்து மொழியில் வருகின்றன. பேச்சு மொழியில் இவற்றின் னகர விசுதி ஒடுங்கி, அடுத்துள்ள உயிர் மூக்கினச் சாயல் பெற்றுள்ளது. இம்மூக்கின உயிரே ஆண்பாலை உணர்த்தும் விசுதியாகும். பன்மைப் பெயர்களில் னுக, னுங்க, னுவ என்பன விசுதிகள். இவை ஆண்பால் ஒருமை விசுதி னகரத்துடன் கள் விசுதி இணைந்து ஆணவை. கள் விசுதியின் இறுதி னகரம் இவற்றில் மறைந்துள்ளது. னுவ என்பதில் ககரம் வகரமாகியுள்ளது.

அவள், அவ, அவா, இவள், இவ, இவா என்பன பெண்பால் ஒருமைப் பெயர்கள். இவற்றுள் அவள், இவள் இரண்டுமே எழுத்து மொழியில் வருகின்றன. ஏனையவற்றைப் பேச்சு மொழியில் காணலாம். எழுத்து மொழியில் நிலைத்துள்ள பெண்பால் விசுதி னகரம் பேச்சுமொழியில் காணப்படவில்லை னகரத்தை அடுத்துள்ள உயிர் விறைப்புடன் ஒலித்துப் பெண்பாலை உணர்த்துகிறது. அவளுக, அவளுவ, அவளுங்க, இவளுக, இவளுவ, இவளுங்க என்பன பெண்பால் பன்மைக்க உரியன. பேச்சுமொழியில் இடம்பெற்றுள்ள இப்பெயர்களில் ளுக, ளுவ, ளுங்க என்பன பெண்பால் பன்மை விசுதிகளாகும். இவ்விசுதிகள் ஒருமை விசுதி னகரத்துடன் பன்மைவிசுதி கள் இணைந்து உருவானவையாகும்.

பலர்பாலில் அவர்கள், அவங்க, அவுக, அவ்விய, அவாள், அவா, இவர்கள், இவங்க, இவுக, இவ்விய, இவாள், இவா என்பன பெயர்களாகும். இவற்றுள் அவர்கள், இவர்கள் இரண்டுமே எழுத்து மொழியில் வருகின்றன. இச்சொற்களில் ஈகள் என்பது விசுதியாகும். இவ்விசுதி பலர்பால் விசுதி ரகரத்துடன் பலவின் பால்விசுதிகள் இணைந்து உருவாகியுள்ளது.

அவர், இவர் முதலிய சொற்களைப் பலர்பாற் பெயர்களாக இலக்கண நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இப்பெயர்கள் மரியாதை ஒருமையில் வழங்கிய நிலையில், 'கள்' விசுதி இணைந்த இரட்டைப் பன்மை விசுதி ர்கள் பெற்ற சொற்கள் பலர்பாலுக்கு உரியனவாக ஆட்சி பெறலாயின. இம்மாற்றம் இடைக்காலம் முதலாகப் பரவலாகியுளது.

தொல்காப்பியம் மரியாதை ஒருமைச் சொற்கள் பேச்சு வழக்கிற்கானவை என்றும், அவை எழுத்து வழக்கில் ஏற்கப்படுதல் இல்லை என்றும்,

“ஒருவரைக் கூறும் பன்மைக் கிளனியும்
ஒன்றனைக் கூறும் பன்மைக் கிளனியும்
வழக்கி னாகிய உயர்சொற் கிளனி
இலக்கண மருங்கின சொல்லா றல்ல”

என்னும் நூற்பாவில் கூறுகிறது. இக்கூற்று நன்னூல், இலக்கண விளக்கம் முதலிய நூல்களிலும் ஏற்கப்பட்டுள்ளது. பேச்சு வழக்கு நாளடைவில் எழுத்து மொழியாக மலரும். எனவே எழுத்து வழக்கிலும் நிலைத்து, வீரசோழியம் முதலிய நூல்களின் இலக்கணக் கூறாகவும் ஆகிவிட்டது.

இக்கால மொழியில் அவர், அவங்க, இவர், இவங்க எனப் பலர்பாலுக்கு உரியனவாகக் கூறப்பட சொற்கள் யாவும் மரியாதை ஒருமையிலும் வருகின்றன. இவற்றுள் அவர், இவர் என்பவற்றைவிட பிற பெயர்கள் மிகுந்த மரியாதையை உணர்த்திடப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. மேலும், இயற்பெயர், சிறப்புப் பெயர்களுடன் அவர்கள் என்னும் பெயரை இணைத்து காந்தி அவர்கள், முதல்வர் அவர்கள் என்று மிகுந்த மரியாதையுடன் ஒருமையில் வழங்குதலும் எழுத்து மொழியில் காணப்படுகிறது.

அவங்க, அவுக, அவ்விய போன்ற சொற்களிலுள்ள ககரம்

'கங்' விசுதியின் உறுப்பாகும். இச்சொற்களில் கங் விசுதியில் ளகரம் மறைந்துள்ளது. அவ்விய என்பதில் யகரம் பன்மை விசுதியிலுள்ள ககரத்தின் திரிபாகும். இதில் ளகரம் மறைந்துள்ளது. ஆனால் 'அவ்வியளக் கூப்பிடு', 'இவ்வியளப் பாரு' என்பன போன்றதொடர் வழக்குகளில் ளகரத்தைக் காணலாம்.

அவாள், இவாள் என்னும் சொற்களில் கங் விசுதியின் ககர ஒற்று மறைந்துள்ளது. அவா, இவா என்பவற்றில் விசுதியின் அகர உயிர் மட்டுமே நிலைத்துள்ளது.

அவனாங்க, அவளுங்க, அவங்க, இவனாங், இவளுங்க, இவங்க என்னும் சொற்களில் உள்ள ஙகரமெய் நாங்கள், நீங்கள் என்னும் சொற்களின் ஒப்புமையாக்கத்தினால் தோன்றியதாகும்.

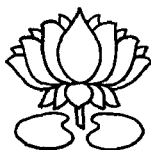
அது, இது என்பன ஒன்றன் பாலிலும் அதுகள், இதுகள், அதுக, இதுக, அதுவ, இதுவ, அவை, இவை, அவைகள், இவைகள் ஆகியன பலவின் பாலிலும் வரும் பெயர்களாகும். இவற்றுள் அது, இது, அவை, இவை, அவைகள், இவைகள் மட்டும் எழுத்து மொழியில் வருகின்றன. மேலும் பன்மைப் பெயர்களில் அவைகள், இவைகளையே பெரும்பாலோர் பயன்படுத்துகின்றனர்.

அதுகள், இதுகள், அதுக, இதுக, அதுவ, இதுவ என்னும் பெயர்களில் ஒருமைப்பெயருடன் கங் விசுதி இணைந்துள்ளது. அதுக, அதுவ போன்றசொற்களிலுள்ள க, வ என்பன கங் விசுதியின் திரிபுகளாகும். ஒன்றன்பாற் பெயர்களில் து என்பது அஃறிணை ஒருமை விசுதி.

அது, இது என்னும் பெயர்கள் உயர்திணையில் மரியாதை ஒருமையிலும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. தவிர அதுகள், இதுகள்

என்பனவும் சிறுவர், சிறுமியரைக் குறித்து வழங்கப்படுகின்றன. இத்தகைய வழக்கினை வீரமாமுனிவர் கொடுத்தமிழ் இலக்கணத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

- ★ இக்காலத் தமிழில் தன்மைப் பெயர்களில் ஒருமை, பன்மை எனும் முந்தைய இருவகைப் பகுப்பு நிலைத்துள்ளது. மரியாதை ஒருமை தன்மையில் ஆட்சி பெறவில்லை.
- ★ முன்னிலையில் ஒருமை, பன்மை, மரியாதை ஒருமை எனும் முப்பகுப்பு இடம்பெற்றுள்ளது.
- ★ படர்க்கையில் ஆண்பால் ஒருமை ஆண்பால்பன்மை ,பெண்பால் ஒருமை, பெண்பால்பன்மை, மரியாதை ஒருமை, பலர்பால், ஒன்றன்பால், பலவின்பால் என்னும் எண்வகைப் பகுப்பு உளது.
- ★ பேச்சு மொழியில் ஏற்பட்ட அளவுக்கு எழுத்து மொழியில் மாற்றம் நிலைக்கவில்லை. இம்மொழியில் இலக்கண நூல்கள் விவரிக்கிறமுந்தைய மொழி வழக்கே மூவிடப் பெயர்களிலும் பெரிதும் காணப்படுகிறது.

2007 செப்டம்பர் திங்களில்
மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின்
நூற்றாண்டு விழா நடைபெறும்.

தொடர்பு முகவரி

பதிப்பாசிரியர்,
இரா. சதாசிவம்
செந்தமிழ்,
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம்,
மதுரை - 625 001.
போன் : (0452)-2532879

இல்ல முகவரி

இரா. சதாசிவம்
2/404, மருதுபாண்டியர் தெரு,
வட்டாட்சியர் நகர்,
மதுரை-20.

பதிப்பாசிரியர், இரா.சதாசிவம்,
2/404, மருதுபாண்டியர் தெரு, வட்டாட்சியர் நகர், மதுரை-20. ☎ 2532879.

ஆசை அச்சகம், மதுரை. ☎ 26 222 50. 98434 - 32484

பதிப்பாசிரியர்
பேராசிரியர். திரு. இரா. சதாசிவம்

ஆசிரியர் குழு

முனைவர் திரு. தமிழண்ணல்
பெரும்புலவர் திரு. இரா. இளங்குமரன்
டாக்டர் திரு. ந. சேதுராமன்
முனைவர் திரு. சுப. அண்ணாமலை
முனைவர் திரு. ம.ரா.போ. குருசாமி
முனைவர் திரு. அ.அ.மணவாளன்
முனைவர் கதிர் மகாதேவன்
முனைவர் நா. பாலுசாமி
முனைவர் பெ. சுயம்பு
முனைவர் திரு. அ. தட்சிணாமூர்த்தி
இராசா திரு. முருகதாஸ் தீர்த்தபதி
முனைவர் திரு. செ. கந்தசாமி
முனைவர் திரு. க. சின்னப்பா

அனுப்புநர்,
செயலாளர்,
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம்,
மதுரை- 625001.

From,
Secretary,
Madurai Tamilsangam,
Madurai - 625001.
TAMILNADU, S. INDIA

பெறுநர் / To,